

**Đông
Trần
Nguyễn**

Đông Trần Nguyễn

Mục lục

- [Phần 1: Bị Dồn Ép Vào Bước Đường Cùng](#)
- [Phần 2: Luyện Ngải Trà Thù](#)
- [Phần 3: Cái Chết Của Bố Tôi](#)
- [Phần 4: Trích Đoạn Về Ông Văn](#)
- [Phần 5: Bố Con Thích Phụ Nữ Có Một Bộ Tóc Đẹp!](#)
- [Phần 6: Sợ Rằng Chẳng Ai Giúp Được](#)
- [Phần 7: Chết Không Nhắm Mắt](#)
- [Phần 8: Từng Người Một Sẽ Chết Trong Đau Đớn.](#)
- [Phần 9: Cầu Cứu](#)
- [Phần 10: Tìm Dị](#)
- [Phần 11: Chuyện Nhà Bà Phú](#)
- [Phần 12: Những Cơ Ác Mộng Kéo Dài](#)
- [Phần 13: Đêm Cuối Cùng](#)
- [Phần 14: Sàn Nhà Kho.](#)
- [Phần 15: Bùa Khóa Vong](#)
- [Phần 16: Sẽ Cho Tôi Tất Cả Những Gì Tôi Muốn](#)
- [Phần 17: Đốt.Đốt Đi.](#)
- [Phần 18: Kết \(Pup\)](#)

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần I: Bị Dồn Ép Vào Bước Đường Cùng

Con bé vùng khỏi người đàn ông, vừa khóc vừa giãy dụa cầu xin "Chú ơi...cháu đau lắm chú ơi...chú tha cho cháu..." nhưng gã bỏ ngoài tai tiếng khóc, tiếng van xin của con bé, lôi xềnh xệch nó trở lại ném nó xuống đất. Gã không còn tiếp tục sờ lần lên khắp cơ thể con bé một cách thăm dò nữa mà xé toạc quần áo con bé, nhét thẳng vật đàn ông to lớn vào bần thiu của gã vào người nó.

Máu chảy ra từ đùi non trắng nõn. Có tiếng khóc kèm theo tiếng rên đầy khoái lạc. Năm ấy con bé mới 12 tuổi!

"Ông Phú nhà tôi là người tử tế hiền lành, chắc chắn con nhỏ đã dụ dỗ ông..."

Bà Phú thân hình hộ pháp, trên người đầy vàng chì tay xia xói vào mặt bố mẹ con bé. Con bé nằm trên giường, vô cảm. Bố mẹ nó đều là người làm nhà ông bà Phú.

Họ biết con gái mình bị cưỡng hiếp, nhưng dân trí họ quá thấp, họ sợ ông bà Phú nên không dám báo công an. Họ phần uất nhưng càng phần uất họ càng sợ, sợ bị trả thù, sợ xấu mặt, sợ rất nhiều...

Sợ tiền.

Sợ quyền.

Lại càng sợ hàng xóm biết được con gái họ bị cưỡng hiếp, rồi sau này ai sẽ lấy con bé? Ai sẽ chấp nhận một đứa con gái từng bị làm nhục?

Thế rồi họ chấp nhận nhận tiền của ông bà Phú, một khoản tiền bằng cả năm tiền lương của 2 vợ chồng để "ngậm mồm" lại.

Thôi thì cũng được.Cái gì mất đã mất rồi.Thằng út còn cần tiền mua quần áo mới, tiền đóng học...Con bé bị gửi về quê ở với bà ngoại.Nó lì lợm lắm.

Cả ngày chẳng nói chẳng rằng, cứ thờ thần ngồi nhìn ra cửa sổ.Không ai đủ quan tâm đến nó, cũng như đủ văn hoá để hiểu rằng nó trầm cảm rất nặng sau vụ việc đó.

Năm 13 tuổi con bé có kỳ kinh nguyệt đầu tiên. Thấy máu chảy ra từ giữa thân, nó nhớ lại cảnh khủng khiếp kia.Nó chột gào khóc, đập phá đồ đạc, nó chột nổi điên.

"Con Dị, mày làm gì đấy? Mày điên à?"

Bà ngoại hét lên khi thấy nó phát điên.

"Chú ơi...đau...chú ơi...đau...đừng làm cháu đau..." con bé hét xong liền co ro ngồi vào trong góc nhà, vừa khóc vừa ôm lấy hai vai mình.Bà ngoại sững sờ rồi chột nhớ tới chuyện mẹ nó kể.

Con bé...hình như nhớ tới "chuyện kia" rồi. Tội nghiệp nó.Bà ngoại ngồi cạnh vỗ vai nó, nước mắt bà cũng chảy dài. Phận nghèo khổ lắm!15 tuổi. Con bé bỏ học lên thành phố kiếm việc. Nó làm giúp việc cho một gia đình công chức ở thành phố.

Thời gian đầu tưởng chừng như bình thường, nó chỉ hơi lầm lì một chút nhưng rất nhanh nhẹn, tháo vát. Một thời gian sau ông chủ chú ý tới nó.Ông chủ thường mua bánh ngọt dấm dúi cho nó ăn.

Ông chủ thường lên mua quần áo giấu đưa cho nó.Thỉnh thoảng ông chủ nhét vào tay nó những đồng 100k màu xanh, nói là "Thưởng thêm!"

Nó là một đứa trẻ thiếu thốn sự dạy dỗ của gia đình, nó không hiểu ông chủ như vậy là "không bình thường" với mình. Nó đơn giản nghĩ ông chủ giống như một người "bố", quan tâm, yêu thương nó như con. Nó hơi vui vui vì ngoài bố mẹ còn có người thương yêu nó như vậy. Thế rồi ngày bà chủ đi công tác, con trai con gái họ cũng đi chơi xa, ông chủ lên vào phòng nó. Ông chủ đặt tay lên ngực nó nắn bóp

"Chú...chú làm gì vậy..."

"Dịu đẹp lắm..."

"Chú buông ra đi, con sợ..." nó khóc. Nó nhớ tới những hành động ông Phú trước đây từng làm với mình, nó giãy dụa. Nhưng nó không biết càng giãy dụa càng kích thích thú tính của người đàn ông đó, ông ta càng muốn chiếm đoạt nó.

"Sẽ không đau đâu, Dịu à, sẽ không đau đâu..."

"Hoá ra mà đã để thằng khác "chơi" rồi à?"

Lão Văn sau khi chiếm đoạt con bé liền vung tay tát nó "Vậy mà tao tưởng mà là gái tân mới phản kháng lại tao mạnh như vậy. Hoá ra chỉ là một con điếm giả tạo..."

Lão ném một xấp tiền lên người con bé, sau đó vỗ vỗ lên ngực nó, đổi giọng "Lần sau đừng giả vờ nữa, cứ thả lỏng thì có phải cả hai đều sung sướng không?"

Con bé chẳng dám nói với ai vì nó biết rằng nếu nói ra người ta sẽ giống như bà Phú, chửi vào mặt nó mà rằng "Mày dụ dỗ đàn ông!"

Trong xã hội này, kẻ nào nghèo - hèn, kẻ đó có tội. Người ở vị trí càng cao, càng có tiền thì lời nói càng đáng tin tưởng. Còn những kẻ như nó - 1

con osin -1 đứa con gái nhà quê - nghèo - nhơ nhớp - sẽ vĩnh viễn là "người sai" trong mọi tình huống.

Nó đứng trên sân thượng nhìn xuống dưới đất, tưởng tượng mình nhảy xuống và chết.Sẽ đau đớn.Nhưng cũng là giải thoát.

Nó trèo một chân lên lan can định gieo mình xuống thì chợt nghe tiếng thì thầm bên tai "Nếu mày chết rồi người ta sẽ càng vui sướng.Những kẻ hại mày vẫn sẽ sống hạnh phúc, chỉ có thân xác mày lạnh lẽo mà thôi..." nó thảng thốt nhìn quanh quất, không có ai bên cạnh, chỉ có một cơn gió lạnh thổi qua khiến sống lưng nó gai gai.

Nó thề nó không tưởng tượng, nó đã nghe thấy tiếng nói kia vang lên "trong đầu nó".

"Ai đấy?" Con bé ngờ ngợ hỏi.Không có tiếng đáp lại.

Chỉ có một mảnh không gian tĩnh lặng.

Có tiếng nói lại vang lên "Sẽ rất đau..." tiếng nói như thì thầm, lại cũng rất rõ ràng như thể có người đứng ngay bên cạnh nó.

"Hãy trả thù những kẻ đã hại mình!"Phải.Vì sao không trả thù?

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 2: Luyện Ngải Trả Thù

Dịu vẫn làm giúp việc cho nhà ông bà Văn - Sở nhưng con bé đã thay đổi. Nó trở nên hoạt bát hơn, thông minh hơn, tất cả là nhờ "tiếng nói bên trong đầu" con bé.

"Tiếng nói" dần dần nó trở thành một người khác.

Vì quen mui, lão Văn thường tìm đến Dịu mỗi khi vợ con lão vắng nhà.

Càng ngày Dịu càng thuần thục "như một người khác" khiến lão vô cùng hài lòng.

"Đây, thưởng cho em..." lão Văn đưa cho Dịu một xấp tiền, sau đó kéo quần rời khỏi phòng nhỏ của nó.

Dịu nở nụ cười ngọt ngào như mật, nhưng khi lão vừa rời khỏi phòng, nó liền tắt nụ cười, khuôn mặt trở nên lạnh nhạt, co ro trong góc tối nghe "giọng nói" an ủi mình "Cố lên, sẽ sớm khiến lão phải trả giá thôi..."

Dịu đã gặp "giọng nói" trong một lần soi gương.

Càng ngày bóng dáng của cô ta càng rõ ràng. Đó là một cô gái trẻ có mái tóc dài, khuôn mặt hao hao giống nó nhưng gầy và xanh xao hơn, ánh mắt u buồn mang theo những tia oán hận.

"Bạn là ai?" Dịu hỏi "nó" ở trong gương.

"Tôi là bạn!"

"Vì sao lại ở cạnh tôi?"

"Vì bạn cần tôi. Không có tôi...bạn sẽ chết!" Giọng nói lại hỏi Dị

"Bạn sẽ để tôi ở cạnh bạn chứ?"

"Được, vĩnh viễn!" Dị mỉm cười nhìn "mình" trong gương, ánh mắt loé lên

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lò ra.

Trong một lần trở về giữa chừng chuyến công tác, bà Sở phát hiện ra việc chồng mình đang mây mưa cùng giúp việc. Chửi chồng thì không dám, làm căng quá lại sợ mất chồng, bà Sở cùng hai đứa con vội lôi Dị ra giữa phòng khách vừa đánh vừa chửi, lại thêm lão Văn đổ tội Dị "quyến rũ" gã.

Đứa con gái 15 tuổi trần trụi quần áo không chỉnh tề bị đánh đập, bị quay clip lại với tội danh "Osin cướp chồng, quyến rũ chủ nhà..." Clip mà con trai họ up lên lan truyền khắp mạng xã hội.

Dị như một con đàn bà dơ bẩn bị cả xã hội chửi rủa, lên án...Còn lối thoát nào cho cô? Đêm ấy bà Sở nằm mơ.

Bà ta mơ thấy Dị đứng giữa nhà dùng dao chém toé máu từng người trong gia đình mình, kỳ lạ là từ giữa vũng máu lại xuất hiện những con rết to bằng 3 ngón tay, kèm theo tiếng hét ai oán ác độc "Tao sẽ xé xác từng người chúng mày. Từng người..."

Bà Sở vùng dậy vỗ ngực tự nhủ, mình không làm gì sai, đã dám leo lên giường chồng người thì phải trả giá, chỉ là mơ mà thôi.

Dị rời khỏi nhà chủ, cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người ngay cả bố mẹ mình, bắt chuyến xe lên Hoà Bình theo lời chỉ dẫn của "giọng nói".

Xe khách dừng ở khu phố nghèo huyện Đà Bắc. Nó đeo ba lô lên vai rồi bình tĩnh hỏi đường tới Mường Ao Tá tìm thầy Lục.

Cô hàng nước gai gai người khi nhìn bóng cô gái nhỏ nhắn đổ dài dưới ánh hoàng hôn nửa vàng nửa đỏ, ma quái đến kỳ dị tựa như có 2 bóng hình xen lẫn vào nhau. Mường Ao Tá, thầy Lục là người nổi tiếng luyện bùa. Một cô gái trẻ như vậy nhưng trong ánh mắt đã nhuốm bao nhiêu khổ ải trên gian. Thôi đi, chuyện đời, chuyện người... Cô bán nước tặc lưỡi dọn hàng.

Dịu ngồi trước mặt thầy Lục, một người đàn ông nom tầm thường như bao người đàn ông trung niên khác. Vậy mà dưới dáng vẻ tầm thường ấy lại là đệ tử chân truyền của thầy pháp cao tay nhất xứ này.

Thầy Lục đưa điều thuốc cuốn tay lên môi rít một hơi, nhả khói quanh quất. Gã cười nhìn cô gái trẻ "Một thân xác hai linh hồn. Ấy vậy mà ta lại thấy chính cô đồng ý cho cô ta ở cạnh mình đây phải không?"

"Tôi là cô ấy, cô ấy là tôi, không có cô ấy tôi sẽ chết..." Dịu thấy mình lạnh lùng nói.

"Vậy tìm ta có việc gì?"

"Muốn giết người phải làm như thế nào?"

Dịu cười hỏi "Mà còn phải là chết trong đau đớn..."

"Nuôi ngải!"

Thầy Lục lại đưa thuốc lên môi rít một hơi: "Nhưng phải nuôi bằng máu, tuyệt đối không bao giờ thiếu máu tươi..."

Dịu rút trong ba lô một con dao gọt hoa quả sắc nhọn trích lên mu bàn tay cho máu tươi chảy ra thấm đẫm lên nền nhà.

"Trả giá...bằng máu tươi..."

"Ta sẽ tìm Đồng Trinh Ngải cho cô. Theo truyền thuyết thì Đồng Trinh Ngải mọc lên từ trái tim của cô gái đồng trinh bị cạo ăn thịt nhưng bỏ lại trái tim. Ngải quý như vậy trăm năm chưa chắc có một nhưng bấm đốt ngón tay..."

Thầy Lục nhắm tính "1-2 ngày nữa Đồng Trinh ngải sẽ chín!"

Thầy Lục cười khùng khục nhìn Dị "Sẽ rất đắt đấy...chưa kể còn phải trả cho nó rất nhiều!"

Dị rút trong ba lô ra một xấp tiền xanh - đỏ, những đồng tiền sau mỗi lần mây mưa gã Văn cho nó.

Ước chừng 20 triệu.

"Tôi không có nhiều, chỉ có từng này cùng thân xác của tôi..." nó bình tĩnh nói, trong ánh mắt là lạnh lùng cùng vẻ âm u ai oán khiến ngay cả thầy Lục là người lâu năm tiếp xúc với phần âm cũng cảm thấy gai lạnh.

"Được. Nhiều hay ít cũng nhất định giúp cô..."

quỷ linh bên trong cô gái trẻ kia, sợ là chính gã cũng khó mà đối phó. Dị nghỉ lại nhà của thầy Lục chờ gã tìm được Đồng Trinh Ngải.

Ngày thứ 3, thầy Lục đeo giỏ mây, vẫy Dị đi cùng vào rừng. Con bé hững hờ đi sau gã, thi thoảng lẩm bẩm một mình mà Lục tin rằng nó đang nói chuyện với "đứa kia" bên trong người mình.

Bọn họ đi từ tờ mờ sáng cho đến 4h chiều, thầy Lục mới hô dừng lại.

Dị nhìn theo ánh mắt gã, chỉ thấy một thân cây màu hồng nhạt toả ra thứ ánh sáng nhàn nhạt cùng mùi hương tanh tanh kỳ lạ...giống như mùi máu.

Thầy Lục vội quỳ xuống dập đầu trước thân cây, lăm lăm niệm gì đó, vẩy nước sẵn trong bình sứ cạnh eo lên thân cây, sau đó dùng tay đào bới xung quanh gốc Đồng Trinh Ngải, thận trọng nâng Ngải đặt vào chậu sứ mang sẵn, tức tốc trở về nhà.

Gã bắt đầu công cuộc luyện ngải gian nan. Mỗi ngày phải cắt tiết 1 con gà hoà lẫn với máu tươi của Dịu, trời vừa hoàng hôn xuống thì rỏ thứ máu hỗn hợp đấy vào gốc cây, trọn 100 ngày liên tục không ngừng nghỉ.

Sau trọn 100 ngày, thầy Lục tìm 100 con rết cực độc con nào con nấy dài 15-20cm rồi cho nó uống máu tươi của người sau đó bóp vụn, rang thành thứ bột đen rồi rải dưới gốc cây Đồng Trinh Ngải.

Khi vừa tròn 100 con rết được dùng bón cho Ngải, cây cũng nở Hoa. Bông hoa duy nhất đỏ như máu tươi phảng phất mùi tanh tanh, rung rinh trong gió...

Dịu mỉm cười.

Thầy Lục cũng nhẹ nhõm mỉm cười!

Ngày hôm sau, người ta thấy một cô gái trẻ 15-16 tuổi trên chuyến xe khách Hoà Bình - Hà Nội, trên lòng ôm chặt một chậu cây bằng sứ trắng muốt trong có một cây nhỏ nở một bông hoa đỏ duy nhất.

Dịu nhớ lại lời thầy Lục dặn dò, Đồng Trinh Ngải đã có thể cầu và khiến nó làm việc cho mình, nhưng phải nhớ tuyệt đối không ngày nào là không được thiếu máu gà hoà với 7 giọt máu tươi của chính bản thân mình, nếu không cây ngải sẽ chết. Mà nếu cây ngải gặp chuyện, chính bản thân Dịu cũng sẽ chết, chết mà không yên.

"Vui không?" Giọng nói vang lên

"Sắp kết thúc rồi!"

"Tôi đợi ngày này rất lâu rồi!"

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 3: Cái Chết Của Bố Tôi

"Aaaaa..." tiếng hét của bố tôi vang lên vào khoảng 2h đêm.

Trong lúc tôi còn mơ màng chưa hiểu chuyện gì thì mẹ tôi khóc thét âm ỉ

"Ông ơi...ông ơi..."

Tôi vội chạy sang phòng của bố mẹ, anh trai cũng từ phòng của anh ấy lao sang. Bố tôi đang lăn lộn trên giường còn mẹ tôi thì vừa khóc vừa lao tới ngăn cản ông tự cào cấu cơ thể mình.

Tôi phải nói là tự cào cấu, bởi lẽ bố tôi lúc này đang tự cào vào mặt mũi, đầu, cổ, ngực mình đến rướm máu mà không có dấu hiệu ngừng lại.

"Bố saothế..." tôi lắp bắp trong cơn hoảng hốt và đờ đẫn không biết mình phải làm gì.

Còn anh trai thì phản ứng nhanh hơn, lấy chăn quấn quanh bố tôi rồi dùng người đè lên ông, sau đó quát "Mày gọi cho cấp cứu ngay...còn đứng đó làm gì..."

Tôi như người mơ sự tỉnh, vội lao về phòng lấy điện thoại gọi cho 115. Sau lưng tôi lúc ấy chỉ có tiếng gào thét của bố, tiếng khóc của mẹ cùng tiếng thở dốc mệt mỏi của anh trai.

Tôi không biết rằng tất cả chỉ là mở đầu. Mở đầu cho một chuỗi những ngày dài u ám nhất cuộc đời mình.

"VẬY...VẬY BỐ CHÁU BỊ LÀM SAO?"

Anh Tuấn Anh hỏi bác sỹ. Lúc này bô tôi vẫn đang giãy dụa và gào thét trên giường, mặc dù tay chân đều bị trói chặt.

"Thực ra chúng tôi đã khám rất kỹ..." bác sỹ nhú mày nhìn bô tôi, lại nhìn chúng tôi

"Lan chụp CT đều không thấy bất kỳ vấn đề gì khiến bố của cô cậu bị kích động đến thế. Tôi nghĩ có thể ông ấy có vấn đề gì đó về tâm lý. Dạo gần đây ông ấy có gặp cú shock tinh thần hay trở ngại gì lớn không?"

Trong đầu tôi thoáng qua một hình ảnh mơ hồ nhưng rất nhanh trôi mất.

Anh trai tôi thì lắc đầu "ông ấy rất bình thường, sáng vẫn đi làm, chiều đi làm về thì đi thể dục thể thao. Thậm chí tối qua trước khi đi ngủ ông ấy còn cùng mẹ tôi xem phim ở phòng khách..." Bác sỹ có vẻ khó hiểu, day day trán sau đó nói "Vẫn phải tiêm thêm an thần và theo dõi, tạm thời chúng tôi phải trói ông ấy lại, nếu không ông ấy sẽ tự làm đau mình!"

Chúng tôi đau khổ vô cùng. Một người khoẻ mạnh bỗng dưng phát điên trong một đêm mà không rõ nguyên do. Gia đình chúng tôi phải làm sao bây giờ? Làm thế nào để bô tôi khỏi bệnh? Những câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu khiến tôi khó chịu. Đêm đầu tiên tôi chịu trách nhiệm trông bố trong bệnh viện vì mẹ tôi quá mệt mỏi, còn anh tôi có bài thi cuối kỳ ở trường.

Tôi mới học năm thứ nhất nên bài vở cũng dễ hơn, có thể nghỉ 1 vài ngày mà không ảnh hưởng đến kết quả học tập. Bác sỹ vừa tiêm cho bô tôi một mũi an thần, ông thêm thiếp ngủ.

Tôi lặng lẽ đứng trước giường ông nhìn khuôn mặt già nua đi cả chục tuổi chỉ sau một đêm của bố, rớt nước mắt. Bỗng, người đang nằm ngủ,

chợt mở mắt nhìn tôi trừng trừng bằng ánh mắt vẫn đỏ những tơ máu khiến tôi nhảy dựng lên lùi lại mấy bước, va cả vào tủ đựng đồ đằng sau.

Khi tôi hoàn hồn nhìn lại thì lại không thấy ông mở mắt nữa, bố tôi vẫn đang ngủ. Tôi vượt nhẹ lên ngực mình tự nhủ, có lẽ mình vừa mệt quá mà sinh ảo giác mất rồi. Ngày thứ 2 sau đêm cấp cứu, bố tôi có dấu hiệu bình tĩnh hơn, không gào thét như đêm trước cũng không tỏ vẻ muốn làm đau mình nữa nên bác sỹ không trói tay ông lại.

Tuy không giãy dụa và tự cào cấu mình nhưng bố tôi lại luôn nhìn trừng trừng vào chúng tôi mà thì thầm "Nó ở dưới da tôi..."

"Nó" là cái gì? Tôi hỏi

"Cái gì ở dưới da bố cơ ạ?" "Bố tôi trợn mắt nhìn tôi, xa lạ như thể không phải người bố tôi ở bên cạnh 19 năm, trầm giọng

"Nó. Nó đang ăn tôi!" Bố tôi cũng chưa bao giờ xưng "tôi" với tôi hết, chưa bao giờ.

Tôi thấy gai gai sống lưng, lui lại một bước nhìn bố như một người hoàn toàn xa lạ. Ông điên rồi ư? Thật sự điên rồi ư?

Cuối ngày thứ 2, sau khi mẹ tôi trông bố cả ngày thì tối tôi vào trông thay bà một lúc để đêm anh tôi vào trông. Bố tôi đang ngồi trên giường, an tĩnh nhìn ra cửa sổ bằng đôi mắt trống rỗng.

Tôi níu tay mẹ hỏi "Bố sao rồi mẹ?"

"Chẳng nói gì cũng chẳng gào thét nữa, chì thỉnh thoảng lẩm bầm "Nó đang ăn tôi..." tôi rõ ràng thấy mẹ tôi rùng mình, sau đó mẹ bám tay tôi nước mắt chảy dài

"Vân ơi mẹ sợ lắm, mẹ sợ lắm. Vì sao bố con bỗng dừng lại như vậy? Mẹ sợ lắm Vân ơi..."

Tôi vỗ tay bà an ủi, tiễn bà ra cửa sau đó quay trở lại giường của bố, hít một hơi thật sâu sau đó cố nở nụ cười:

"Con trở lại rồi đây, bố thấy tốt chưa ạ?"

Bố quay ra nhìn tôi bằng ánh mắt trống rỗng, chỉ vào bụng "Nó ở trong này, đang ăn tôi..."

Nó là cái gì? Tôi kiềm chế câu hỏi trong miệng vì tôi biết nếu nghe câu trả lời từ ông ấy, tôi sẽ còn cảm thấy đáng sợ hơn tất cả những gì mình tưởng tượng.

Ngày thứ 3

Tình trạng của bố tôi có vẻ đỡ hơn, chỉ là ông ấy trầm lặng ngồi một chỗ nhìn ra khoảng không trước mặt, có đôi khi còn nói chuyện một mình hoặc thốt ranhững lời khó hiểu. Bác sỹ cho rằng ông ấy bị sang chấn tâm lý gì đó, hiện vẫn còn thất thần nhưng gia đình có thể đưa về nhà theo dõi thêm vì ông ấy không còn gào thét, giãy dụa hay tự làm mình đau nữa.

Sự thực thì ngoài tiêm an thần họ cũng không làm được gì nhiều bởi họ không tìm ra bệnh lý cụ thể nên quy vào bệnh do tâm lý.

Gia đình tôi làm thủ tục đưa bố ra viện về nhà, vì dẫu sao ở nhà cũng tiện chăm sóc hơn là ra ra vào vào bệnh viện, ở nơi đây mùi thuốc sát trùng đáng sợ này, không có bệnh cũng thành có bệnh.

Trở về nhà, khi đi ngang qua căn phòng nhỏ mà trước đây các đời giúp việc hay ở, bố tôi bỗng dừng lại nhìn chăm chăm vào cánh cửa không chịu đi.

"

Đi thôi bố!" Anh tôi đẩy nhẹ vào người bố.

Bố tôi chợt nói băng quơ "Hai cô đứng cạnh nhau cứ như là chị em sinh đôi, nhưng đều đẹp cả!"

Rồi quay đi trở về phòng của mình. Tôi đi sau bọn họ, nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng nđi đã gần 4 tháng không có người ở, từng tầng da gà nổi lên khắp cơ thể.

Cuối ngày thứ 3.

Tôi mệt mỏi ngủ chập chờn trong phòng mình, có chút yên tâm vì bệnh tình của bố tôi đã có chiều hướng tốt lên, được về nhà, lại có mẹ tôi chăm sóc.

Tôi có một giấc mơ.

Tôi mơ thấy bố đứng trên sân thượng nhà, vẫy tay chào tôi sau đó nhảy xuống dưới đất. Tôi vùng dậy hét lên một tiếng. Cũng là lúc chó nhà hàng xóm sủa inh ỏi, tiếng người rú lên

"Aaaaaa...có người nhảy lầu...có người nháy lầu..."

Hoá ra tất cả không phải mơ, đêm đó bố tôi tự sát, là sự thật.

Tôi còn nhớ khi cấp cứu 115 đến khiêng xác bố tôi đi, có tiếng 2 y tá, bác sỹ nói chuyện với nhau "Không hiểu sao lẫn trong tử thi lại thấy 3-4 con rết, connào con nấy to bằng hai cái đũa. Lúc ấy nó còn ngo ngoậy nữa, vẫn sống thêm 1 lúc, căng tròn đầy máu, lẫn trong phổi..."

"Eo ôi. Tôi sợ nhất là rết!"

Không hiểu sao lúc ấy trong đầu tôi văng vẳng câu nói của bố "Nó đang ăn tôi!"

Đám tang bố tôi được tổ chức trong nhà tang lễ của bệnh viện sau đó gia đình chúng tôi đưa ông lên đài hoá thân Hoàn Vũ hoá thiêu.

Rất nhiều bạn bè, anh chị em đến dự và chia buồn nhưng trong lòng tôi chẳng hiểu sao lại canh cánh một câu hỏi

"Cô ta có đến không?"

Cho đến khi gần kết thúc buổi tang lễ, bác trai tôi đang đọc điệu văn cảm ơn mọi người tới đưa tiễn bố về nơi an nghỉ cuối cùng thì tôi nhìn thấy "cô ta".

Dịu đứng đó, sắc mặt trắng bệch trong cảnh chiều 5h của mùa đông Hà Nội, mái tóc đen óng thả xuống ngực.

Cô ta mặc một chiếc váy đen dài quá đầu gối, trên tay là chậu cây có duy nhất một bông hoa đỏ chót như máu. Tôi thề mình không ảo giác rằng lúc ấy Dịu đã cười, một nụ cười thoả mãn độc ác.

Cho đến lúc tôi bừng tỉnh nỗi sợ hãi tới gai người, muốn tiến ra ngoài nhìn cô ta rõ hơn thì cô ta lại "biến mất" không tăm tích.

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 4: Trích Đoạn Về Ông Văn

Ông Văn mơ thấy ác mộng.

Ông mơ thấy Dịu, cô giúp việc đã bị mình cưỡng hiếp - lạm dụng, tới tìm ông. Cô ta không đi một mình. Đi cạnh cô ta là một cô gái có khuôn mặt hao hao giống Dịu, trông như là...Tươi, con bé giúp việc cũ của gia đình ông.

Tươi có vẻ ngoài rất giống Dịu, con bé thậm chí còn xinh hơn Dịu. Nhưng con bé lại không ngoan ngoãn như Dịu, hoặc con bé cũng từng ngoan như thế, tất nhiên sau đó nó thay đổi.

Ông Văn nhớ Tươi là người chủ động dâng hiến cho ông. ông là một người đàn ông trung niên đang độ hồi xuân, mỡ dâng miệng mè sao ông có thể từ chối được?

Ông Văn cặp kè với Tươi một thời gian dài, cho đến khi con bé không thoả mãn với thân phận osin của mình, ép ông Văn "phải cho cô ta một thân phận", nếu không cô ta sẽ cho bà Sở cùng hai đứa con của ông biết tất cả.

Tất nhiên ông Văn không đời nào đồng ý.

Trong lúc cãi nhau, ông Văn đã dùng cốc sức đập vào đầu Tươi, cô ta chết ngay sau đó.

Giết người...giết người rồi...Ông Văn ôm đầu quỳ sụp xuống đất.

"Bố...bô làm sao thế..." Tuấn Anh trở về thấy bố mình đang thất thần, hai bàn tay còn dính máu.

Cực chẳng đã, ông Văn liền kể hết cho con trai nghe chuyện tình vụng trộm của ông với Tươi, rồi thì cô ta trở mặt như thế nào đòi hỏi những gì, rồi thì ông đã lỡ tay giết chết cô ta.

Năm ấy Tuấn Anh mới 19 tuổi, là sinh viên đại học năm thứ nhất.

"Không thể vì một con đàn bà hạ tiện như vậy đánh đổi nửa đời sau của bố trong tù được. Đàn ông gặp dịp thì chơi, chính cô ta đã tự chuốc lấy cái chết của mình..."

Tuấn Anh sau một hồi suy nghĩ liền bình tĩnh nói.

"VẬY...vẬY phải làm sao?" ông Văn ngỡ ngàng như một đứa trẻ không tự chủ hỏi đứa con trai mới 19 tuổi của mình.

"Trước mắt giấu xác cô ta dưới gầm giường sau đó giấu đồ đạc của cô ta đi, trước mặt mẹ và em Vân coi như cô ta tự ý bỏ đi. Tiếp theo con sẽ tìm cách để mẹ và em về ngoại, đêm mai chúng ta sẽ chôn xác cô ta ở dưới nền nhà kho sau nhà. Sẽ không ai biết được đâu..."

Tuấn Anh siết chặt tay, kiên quyết nói.

"Liệu...liệu..." ông Văn hoảng sợ nhìn con trai lắp bắp.

"Sáng ngày kia bố phải ra công an trình báo Tươi cậy kết ăn trộm 20 triệu rồi bỏ trốn. Sẽ chẳng ai nghi ngờ hung thủ lại chính là người báo án đâu!"

Ông Văn nhìn Tuấn Anh ném cái xác bắt đầu bốc mùi của Tươi vào hố đất khá sâu họ đào dưới sàn nhà kho.

Nó còn cần thận dán một lá bùa lên tử thi, cười khẩy "Nghe nói dán lá bùa này, linh hồn sẽ không hại người được mà cũng chẳng siêu sinh được..."

Ông Văn rùng mình.

Đây là đứa con mới 19 tuổi của ông ư? Một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng ông như thể Tươi đang đứng ngay sau lưng ông ai oán nhìn bọn họ. Họ vùi đất lên cái xác, chấm dứt hoàn toàn sự tồn tại của một con người.

Kể từ ngày ấy, ông không bao giờ mơ thấy Tươi. Có lẽ linh hồn của Tươi đã thực sự bị lá bùa kia khống chế.

Nhưng hôm nay ông gặp lại Tươi, còn có cả Dịu nữa. Họ đi cạnh nhau, đến bây giờ ông mới nhận ra thực sự hai cô gái có đó khuôn mặt hao hao giống nhau đến kỳ lạ.

Dịu nở nụ cười, Tươi cũng nở nụ cười. Nụ cười của họ không giống con người mà giống như hai vong linh ma quỷ đến đòi mạng.

"Aaaa..." ông Văn giật mình tỉnh dậy, hoá ra ông vừa nằm mơ.

Ông cười cợt mình yếu bóng vía, lại xỏ dép vào chân định bụng đi lấy cốc uống nước.

Nhép nhép.

Lạo xạo.

Vừa thò chân xuống đất ông Văn bỗng cảm thấy có gì đó không đúng.

Ông ngó xuống nền gỗ, nhận ra trên nền gỗ là hàng trăm hàng ngàn những con rết đang bò lồm ngồm, con nào con nấy to bằng 2-3 ngón tay chụm lại.

"Rết...không...không..." ông Văn thò chân lên giường, quay sang gọi vợ :

"Bà nó ơi, trong phòng mình toàn rết..." nhưng chưa kịp nói hết câu thì nhận ra bên cạnh mình không phải là bà Sở mà là một cái xác khô, từ hốc mắt, hốc mũi, khoang miệng có hàng sa số những con rết to đùng đang ngoe nguậy.

"Aaaa..." ông Văn gào lên. Tiến tới không xong. Bước lùi chẳng được. Rồi chợt nhận ra làn da của mình đang nứt toác, hàng chục, trăm con rết lớn bò ra từ trong khoang bụng, khoang ngực, từ đôi mắt, lỗ mũi, cái miệng ông.

Ông phải cào, phải đập, phải bóp nát đám rết trên người mình.

Nhép nhép.

Lạo xạo.

Nằm trong viện, ông Văn cảm thấy mình lúc mê lúc tỉnh. Khi tỉnh táo thì cảm thấy á khẩu không cất nổi 1 lời, chỉ trừng trừng nhìn ra cửa sổ, nơi có bônghoa đỏ rực như máu chẳng hiểu mọc ở đâu ra.

Khi mê sảng ông có thể nhìn thấy hàng trăm con rết trong bụng mình, nó đang ăn tim ông, nó đang chuiqua phổi ông, nó đang tiến tới thận ông rồi chui qua lớp da người, bò ngoe nguậy khắp toàn thân ông như đi du lịch.

Ông nói với con gái mình "Nó đang ăn tôi!"

Trở về nhà, khi đi ngang qua phòng nhỏ nơi Tươi và Dịu từng ở, ông lại nhìn thấy hai cô gái đó đang đứng trong phòng mỉm cười nhìn mình. Cô gái váy đen là Dịu. Cô gái váy đỏ là Tươi.

Ông cất lời khen ngợi "Hai cô đứng cạnh nhau cứ như là chị em sinh đôi, nhưng đều đẹp cả!"

sau đó nổi gót con trai trở về phòng.

Đêm hôm ấy ông cảm nhận mình đang sức cùng lực kiệt vì bọn rất đã "ăn" hết lực phủ ngũ tạng của ông rồi. ông sắp chết...nhưng ông không muốn chết.

Thấy vợ ngủ say, ông Văn liền rời khỏi phòng bước sân thượng. Lý do vì sao muốn lên đây ông cũng không rõ nữa. Chỉ cảm thấy có cái gì đó thôi thúc mình phải lên. Khi lên đến sân thượng, ông bỗng thấy Vân, con gái mình đang đứng mấp mé nơi lan can rất nguy hiểm, bên cạnh là Tươi, hoặc là Dịu, một trong 2 người đó đang tìm cách đẩy ngã Vân xuống.

"Đi xuống đi, nguy hiểm lắm con ơi..." ông Văn gào lên

"Tránh xa cô ta ra, cô không được hại con tôi..."

Ông Văn lao tới định tóm con gái lại, nhưng hụt chân ngã khỏi mép tường rơi xuống.

Khoảnh khắc cuối cùng đọng lại trong mắt người đàn ông ấy ko phải Vân, con gái ông mà là hai cô gái từng làm giúp việc cho gia đình ông trước đây. Cả hai đều đang cười!

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 5: Bố Con Thích Phụ Nữ Có Một Bộ Tóc Đẹp!

Mẹ tôi suy sụp hẳn sau cái chết của bố tôi. Một người từng béo tốt hồng hào, trẻ hơn so với tuổi 45 của mình bỗng chốc trở nên khô héo, gầy đi cả chục cân, trông già đi cả chục tuổi chừ sau nửa tháng...

Tôi lo lắng không dám để bà ngủ một mình mà phải sang phòng ngủ cùng mẹ.

Đến đêm thứ hai, tôi đang thiu thiu ngủ thì mẹ lay tôi dậy. Tôi có chút giật mình nhìn hình bóng tiều tụy cùng mái tóc dài buông xoã của bà giữa đêm.

"Dậy đi Vân di...dậy đi..." mẹ tôi vừa lay tôi vừa lo lắng.

"Có chuyện gì thế mẹ?"

"Mẹ cảm thấy như có con gì dưới đệm đang bò. Mẹ sợ lắm, không ngủ được!"

Tôi thấy hơi ớn vì nhớ tới lời của hai cô điều dưỡng đêm bố tôi mất về những con rết nằm giữa vũng máu.

Nhưng nhớ tới là một chuyện, tin là như vậy lại là chuyện khác, không thể có rết dưới giường ngủ của tôi được.

Nghĩ mẹ bị tâm lý sau sự ra đi của chồng mà tự dọa mình nhưng vì nhìn mẹ tiều tụy, tôi lại thương bà.

Giữa đêm, tôi lật chăn lật gối, sau đó là lật đệm kiểm tra theo đúng sự yêu cầu của mẹ. Lật chăn lật gối không có gì. Nhưng lúc lật đệm lên, chúng tôi thấy một túm tóc dài, lớn bằng nắm tay...

Tôi và mẹ đều sửng sờ, riêng bản thân tôi lúc ấy sợ tới mức muốn hét lớn nhưng cô kiềm chế an ủi mẹ

"Chắc...chắc tóc của mẹ rụng rồi vô tình mắc vào đệm thôi, không có gì đâu!"

Mẹ nhìn tôi.

Tôi gượng cười. Cả hai chúng tôi im lặng bỏ nắm tóc vào thùng rác rồi đi ngủ, nhưng thực tâm cả 2 chúng tôi đều biết cái "vô tình" mà tôi cố giải thích kia thực ra không thể nào diễn ra.

Một sự việc kỳ quái! Đêm hôm ấy tôi nằm mơ thấy bố tôi. Bố đứng ở cuối giường trừng trừng nhìn tôi và mẹ, trên cơ thể là hàng sa số những cái lỗ nhỏ bị đục khoét...

"Cậu xanh quá!"

Hà lo lắng "Sắc mặt tẻ thật, quầng mắt trũng lại kìa. Đừng buồn nữa, người đi thì đã đi rồi, người ở lại lại cứ buồn rầu sầu khổ như vậy người đi cũng không siêu thoát được đâu!"

Tôi định mở lời kể cho Hà nghe về những điều kỳ quái xảy ra trong nhà nhưng không biết phải nói thế nào, sợ Hà nói tôi có vấn đề về thần kinh.

Linh cảm của tôi về cái chết của bố, ảo giác (hay sự thật) về Dị, về nắm tóc, về giấc mơ...đều có gì đó không bình thường.

Tôi vốn là người nhạy cảm lại có phần rụt rè, nhiều khi mọi người lại tưởng tôi hay thần hồn nát thần tính. Thực ra mọi chuyện vẫn chưa có gì là rõ ràng cả.

Bố tôi chết không phải do ai hãm hại. Việc Dị xuất hiện trong đám tang và cười cợt cũng không có gì lạ, bởi lễ mấy tháng trước gia đình chúng tôi vừa khiến cô ta mất hết mặt mũi trên mạng xã hội. Về nằm tóc dưới giường, cũng có thể là trò dọa nạt của cô ta trước khi bị đuối.

Đúng, chỉ có thể là cô ta. Đã leo lên giường người bằng tuổi bố mình, rất có thể giờ vài trò "tà thuật" ở quê để trừ ếm mẹ tôi cũng nên.

Tôi di bút bi lên giấy một cách vô thức như thể đang di lên khuôn mặt trẻ măng của Dị. Một đứa con gái mới 15 tuổi lại có thể mất tư cách như vậy...

Nhớ lại ngày hôm đó, mẹ tôi cùng dì út, em gái của bà lôi xênh xệch Dị ra giữa nhà chửi rửa tày tộ, còn tát cho cô ta mấy phát.

Anh trai tôi quay lại tất cả sau đó tung lên mạng, mặc dù tôi có khuyên can là cô ta còn ít tuổi nên răn đe chứ đừng làm quá, nhưng anh tôi, người vốn ít can thiệp vào chuyện của người khác lại có vẻ căm phẫn trước hành vi vô đạo đức của Dị liền up lên Facebook.

Sau đó thì có hàng ngàn lượt share bài lên án, dè bùi, nghe nói ở quê cô ta cũng biết. Thú thực tôi cũng từng ghê tởm bố tôi vì lên giường với người kém cả tuổi con gái mình nhưng bố tôi thề thốt cô ta quyến rũ mình trong lúc say rượu, sau đó lấy chuyện đó ép ông lên giường nhiều lần để đòi tiền, tôi lại thấy khinh thường cô ta. Một đứa con gái mới 15 tuổi... Tất cả cũng chỉ là suy đoán của tôi, hoặc linh cảm của một người yếu bóng vía, tôi tặc lưỡi cho qua.

"Bố...bố nói gì đi..." tôi lại nằm mơ thấy bố.

Trên người ông vẫn là những cái lỗ tròn như bị con gù đó đục thủng, ông chỉ im lặng đứng nơi cuối giường nhìn tôi.

Sau đó ông lấy tay chỉ vào mẹ tôi, lắc đầu, người lúc này đang ngồi trước gương chải đầu.

Quái lạ, sao mẹ tôi lại ngồi trước gương chải đầu.

"Mẹ ơi..." tôi yếu ớt gọi.

"Mẹ" đang ngồi trước gương ở bàn trang điểm chải đầu, thấy tôi gọi thì quay ra nhìn tôi nhoẻn miệng cười.

Kinh hoàng nhất là lúc này không phải mẹ tôi mà là một khuôn mặt phân huỷ một nửa, đầy dòi bọ lúc nhúc quanh hốc mắt, quanh miệng...

"Aaaaa..." tôi gào lên rồi bật dậy.

Mơ, chỉ là mơ.

Tôi vừa thở phào nhận ra mình vừa mơ thì cũng là lúc tôi nhận ra Thực sự mẹ tôi đang ngồi trước gương bàn trang điểm chải đầu, vào ngay lúc này, khoảng 3h đêm.

Nhớ lại khuôn mặt trong mơ kia, tôi muốn hét nhưng lại lắp bắp không thể há miệng, chỉ sợ lúc này tôi hét lên hoặc gọi người đó, khuôn mặt quay ra cũng là khuôn mặt đầy dòi bọ đang phân huỷ kia.

"Tóc mẹ rụng nhiều quá..." mẹ không quay ra nhìn tôi, chỉ vừa chải đầu vừa nói

"Trước đây tóc của mẹ rất đẹp!"

"V...v...vâng..." tôi nuốt nước bọt khó khăn trả lời.

Mẹ chợt quay ra nhìn tôi nở nụ cười kỳ quái, may mắn vẫn là khuôn mặt mẹ tôi chứ không phải khuôn mặt đang phân huỷ đầy dòi bọ trong mơ.

"Mẹ, mẹ dọa chết con rồi!" Tôi thở phào, không để ý tới sắc mặt mẹ có chút âm u.

"Mẹ chỉ chải tóc thôi mà!"

Mẹ tôi khẽ nói, sau đó đặt lược xuống bàn, leo lên giường đắp chăn lên ngang ngực rồi nhắm mắt "Bố con thích phụ nữ có một bộ tóc đẹp!"

Chả hiểu sao tôi rùng mình ớn lạnh.

Cộc cộc!

4h sáng, có tiếng gõ cửa phòng ngủ. Tôi mệt mỏi vì một đêm bị đánh thức đến 2 lần, trùm chăn mặc kệ.

Cộc cộc! Lại nữa.

Tôi tức tối bật dậy, chắc là anh trai yêu quý của tôi nửa đêm phát điên gì rồi. Tôi nhìn sang phía mẹ, bà vẫn đang say ngủ theo tư thế ngay ngắn, mái tóc dài đen được hất sang một bên bả vai khiến hình ảnh của bà có vẻ gì đó hơi kỳ quái.

"Anh Tuấn Anh hả, em ngủ rồi..."

Cộc cộc. Anh tôi không đáp mà lại gõ cửa.

Thực ra anh tôi là người thích đùa, có nhiều khi nửa đêm anh còn đắp mặt nạ đi lại trong nhà dọa người, nên việc 4hsáng rùng mỡ gõ cửa trêu chọc tôi cũng không phải quá lạ.

Có lẽ anh nghĩ dạo này tôi stress quá đà nên trêu chọc tôi cho tôi bớt căng thẳng cũng không biết chừng. Tôi hục hặc xỏ chân vào dép bước ra

mở cửa. Cửa đã mở nhưng chẳng có ai đứng ngoài hành lang. Tôi tức tới phát điên, chắc chắn là lão anh đùa dai của tôi thôi.

Tôi nghiêng rặng lấm bầm chửi bậy. Sau đó liền cảm thấy có chút khát nước, tôi đành lê bước chân ra nhà bếp lấy nước cam uống.

Tách tách.

Tôi bật đèn bếp nhưng bóng chập chờn không sáng hẳn, cứ nhấp nháy một cách khó chịu. Tôi lại chửi bậy. Stress đã khiến tôi trở nên cục cằn. Chợt có bóng đàn ông đứng trong bếp, hao hao giống anh trai tôi.

Tôi phát rồ, lao tới kéo sắp bả vai "anh trai" mà quát

"Đồ điên khùng này nửa đêm làm em mất ngủ. Anh có biết..." đoạn sau của câu nói ấy tôi không tuôn ra thành lời vì đứng trước mặt tôi không phải anh Tuấn Anh mà là bố tôi, người đàn ông có những lỗ thủng đang rỉ máu khắp người.

Dưới ánh đèn nhấp nhoe của bóng điện sắp cháy, tôi thấy bố há mồm ra, trong mồm ông là con rết lớn đang bò lồm ngồm...

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 6: Sợ Rằng Chẳng Ai Giúp Được

"Bố...bố..."

Tôi không đủ sức lực hét lên mà chỉ thấy cổ họng khô đắng, trái tim như vỡ nát vì đập quá nhanh. Tôi thường hay sợ quá đến á khẩu, thân thể cũng nặng tựa đeo chì, không nhấc lên nổi. Bố đứng cách tôi khoảng nửa mét, tôi thề tôi còn có thể ngửi thấy mùi máu tanh toả ra từ người ông. Bố nhìn tôi qua đôi mắt trắng dã, nghẹo đầu sang một bên.

Sau đó cái đầu của ông rơi xuống đất nhưng vẫn nhìn tôi trừng trừng qua đôi mắt không có lòng đen, tay ông từ từ giơ lên định sờ vào người tôi... Adrenalin trong người tôi hoặc ý chí muốn sống, sao cũng được, tăng vọt khiến cơ thể bị đóng băng của tôi trở nên linh hoạt, tôi quay lưng vừa chạy vừa hét "Cứu tôi với...cứu tôi...cứu tôi với..."

Chạy đến hành lang thì tôi va phải một cơ thể rắn chắc khiến mình ngã xuống. Tôi chẳng dám ngẩng lên mà ôm đầu rên rỉ

"Tha cho con...tha cho con...con có làm gì có lỗi đâu..."

"Con điên này, mày làm sao thế?"

Nhận ra giọng nói của anh trai, tôi như người dưới địa ngục được vớt lên thiên đường, ôm chầm lấy anh ấy khóc lóc

"Em gặp ma...em gặp ma..."

Sau một hồi lấp bấp kể lể, tôi dắt anh Tuấn Anh tới phòng bếp nhưng dĩ nhiên giống như trong phim, phòng bếp trống trơn còn anh trai nhìn tôi như thể quái vật. Anh với tay bật đèn, lập tức đèn sáng như chưa hề nhấp nháy bao giờ.

"Không sốt, nhưng chả hiểu sao lại bị điên nhỉ?" Giọng anh đầy vẻ giễu cợt

"Em không điên, rõ ràng cô vừa đứng đây...đầu ông còn rơi xuống đất..." tôi gân cổ lên cãi chứng minh mình không điên.

"Thôi mà y tá về phòng đi, đồ chết nhất. Gặp ma thì phải đá vào mặt nó chứ mà càng chạy nó càng dọa mà y đến chết. Mà tốt nhất chưa được 49 ngày bố thì đừng có mà lang thang khỏi phòng buổi đêm, loại yếu bóng vía như mà dễ bị ảo giác lắm!"

Tôi nghiêng răng cảm hận sau đó hậm hực trở về phòng.

Điên? Rõ ràng tôi không điên, nhưng vì chỉ một mình tôi nhìn thấy nên người khác sẽ bảo tôi điên. Hoặc... tôi điên thật? Tôi nằm trên giường vò đầu bứt tai nhớ lại bố tôi trong nhà bếp. Những cái lỗ trên người? Những con rết? Thế là thế nào? Cho là tôi mộng du nhưng giấc mơ ấy chắc chắn phải có ý nghĩa.

"Hà ơi, tao muốn đi tìm thầy bói..." tôi vừa gặp Hà đã lao vào nắm tay nó kể lể.

Nghe xong chuyện Hà chắc nịch "Được, đi theo tao!"

Thầy đồng đầu tiên nói tôi bị duyên âm quấy nhiễu, mời tôi làm lễ cắt tiền duyên, sẽ tiêu tốn 20 triệu.

Thầy đồng thứ hai kêu đất nhà tôi có "vong chết oan" ám mới kéo bố tôi ngã xuống như vậy, là một vong nam trẻ có tình ý với tôi, mời tôi làm lễ

trừ tà ma, sẽ tiêu tốn 30 triệu.

Thầy đồng thứ ba thần bí nói "Cô có cần phải ra hầu đồng nhưng giờ làm lễ trình đồng đi, tôi xin khất cho..." vị chi sẽ tốn khoảng 20 triệu.

Tôi chán nản nghĩ tới, ai cũng muốn làm tiền mình thì phải. Định bụng bỏ về nhưng Hà níu tôi lại, thì thầm "Có bà đồng này nổi tiếng lắm, để tao đưa mày đi nốt chỗ này!"

Nế Hà, tôi đành theo nó đến nhà bà đồng cuối cùng. Vừa nhìn thấy tôi bà đã hất lọ nước trên tay vào thẳng mặt tôi, hét lên "Bị bùa ngải sắp chết đến nơi còn không biết..." Nước chảy đến đâu tôi rát đến đấy.

Không biết là do nước nóng/cay khiến tôi rát hay do tác dụng của nước thánh nhỉ? Tôi thầm nghĩ.

"Xin cô giúp bạn con với, cô nói bạn con bị bùa ngải ạ?"

"Chết một người rồi phải không? Ta cũng chẳng đủ tài phép mà giúp cô ta đâu..." bà ta cười nhạt nhìn tôi từ đầu tới chân

"Đồng Trinh Ngải thì sợ rằng ở cái Việt Nam này chẳng ai giúp được cô ta cả..."

Nói đến đoạn chết một người, chân tôi mềm nhũn ngã phịch xuống đất, tủi thân khóc oà lên

Công đoạn quan trọng nhất trong việc nuôi ngải chính là phải cho ngải uống đủ máu. Đặc biệt là Đồng Trinh Ngải, thiếu một ngày sẽ mất tác dụng, thậm chí là phản phệ. Ngải thường chỉ cần ngấm máu sẽ trở nên linh nghiệm, giúp gia chủ làm giàu, giúp gia chủ bỏ bùa yêu, giúp gia chủ làm ăn thuận lợi đều có thể... Nhưng ngải giúp gia chủ hại người, giết người, phá bỏ linh hồn, chỉ có thứ tàn độc như Đồng Trinh Ngải mới có thể làm được.

Dịu gầy yếu đi nhiều, nó chỉ cần một căn phòng nhỏ, đủ đồ ăn để nó có đủ máu để nuôi ngài, vậy là đủ. Đồng Trinh Ngài đã giúp nó loại bỏ kẻ thù đầu tiên, còn những kẻ thù còn lại, cứ từ từ cho Đồng Trinh Ngài thưởng thức đi. Dịu cười ha hả giữa đêm...

Công đoạn quan trọng nhất trong việc nuôi ngài chính là phải cho ngài uống đủ máu. Đặc biệt là Đồng Trinh Ngài, thiêu một ngày sẽ mất tác dụng, thậm chí là phản phệ. Ngài thường chỉ cần ngấm máu sẽ trở nên linh nghiệm, giúp gia chủ làm giàu, giúp gia chủ bỏ bùa yêu, giúp gia chủ làm ăn thuận lợi đều có thể... Nhưng ngài giúp gia chủ hại người, giết người, phá bỏ linh hồn, chùi có thứ tàn độc như Đồng Trinh Ngài mới có thể làm được.

Dịu gầy yếu đi nhiều, nó chỉ cần một căn phòng nhỏ, đủ đồ ăn để nó có đủ máu để nuôi ngài, vậy là đủ. Đồng Trinh Ngài đã giúp nó loại bỏ kẻ thù đầu tiên, còn những kẻ thù còn lại, cứ từ từ cho Đồng Trinh Ngài thưởng thức đi. Dịu cười ha hả giữa đêm...

Lúc ấy tại nhà riêng, bà Sở đang ngồi bên cửa sổ chải đầu cũng nghe đầu đó văng vẳng tiếng cười.

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 7: Chết Không Nhắm Mắt

"Cô bảo cháu...cháu bị bùa ngải ạ?"

Tôi lấp bắp nhìn bà đồng trợn tròn mắt. Bà đồng nhìn tôi từ đầu đến chân sau đó nhếch mép cười

"Nhà cô vừa có tang phải không, còn là người rất thân cận với cô. Đang yên đang lành tự dưng chết một cách kỳ lạ..."

Tôi nhìn bà đồng rồi nhìn Hà, liệu Hà có thông đồng với bà ta lừa tôi không? Tôi yếu bóng vía thật nhưng lại không mấy mê tín.

"Tin hay không tùy cô. Cô về đi, tôi cũng không giúp cô được đâu..."

Tôi đứng sững giữa điện thờ nhà bà đồng, không biết nói sao cũng chẳng biết phải làm như thế nào.

"Cô ơi có cách nào hoá giải giúp bạn cháu không ạ? Mà nếu cô nói không hoá giải được...vậy bạn cháu..." Hà có vẻ rất sợ sệt.

"Không phải riêng cô, mà cả nhà cô đều bị người ta nguyền rủa. Từng người, từng người một sẽ chết trong đau đớn..." bà đồng thấp giọng sau đó có vẻ rùng mình, liền hất tay

"Về đi, tôi cũng muốn làm phúc nhưng lực bất tòng tâm, không giúp gì cho cô được đâu!"

Tâm lý của người đi xem bói, nói hay nói tốt sẽ cảm thấy "nói đúng quá, nói hay quá". Nhưng vì bà ta nói cả nhà tôi bị nguyền rủa, từng người

một sẽ chết trong đau đớn nên tôi mang tâm lý cực đoan chán ghét, không tin, lại nghĩ bà ta muốn mình cầu cạnh sau đó sẽ phán phải iàm lẽ nọ kia mất vài chục triệu, có khi đến hàng trăm triệu cũng nên. Nhà tôi ai nấy đều khoẻ mạnh, chẳng bệnh tật gì, sao có thể nói chết là chết?

Tôi xoay lưng định rời đi thì nghe bà đồng nói sau lưng "Nghịch chướng...ai...nghịch chướng..."

Nhịn không nổi, tôi liền quay người lại nói với bà ta "Nhà cháu chưa bao giờ làm điều gì ác nhân thất đức đến nỗi bị người ta nguyên rủa bỏ ngải cả, cô đừng nói bừa!"

Bà đồng không vì tôi thái độ mà khó chịu, ngược lại bà ta mỉm cười thân nhiên "Nhân quả định sẵn luật trời, con cái hưởng phúc từ cha mẹ!"

Sau đó làm động tác mời tiễn khách.

Ý bà ta là gì? Gia đình tôi làm việc ác nên xứng đáng bị nguyên rủa ư? Tôi vùng vằng bỏ đi, Hà thì kéo tay tôi lo lắng

"Tớ thấy cô Dương nói đúng mà, sao cậu không hỏi kỹ hơn làm thế nào để hoá giải?"

Tôi nóng giận cả sang Hà "Hoá giải thế nào? Làm lễ 20, 30 hay 50 triệu? Đúng là bói ra ma quét nhà ra rác. Thật sai lầm khi đi xem bói khắp nơi lại chuốc bực vào người như vậy. Cậu xem, nào duyên âm, nào vong ám, nào căn đồng, giờ còn bị bùa ngải nữa. Tất cả cái gì tệ hại đều trút lên người tớ, có phải tớ đã quá được "Ưu ái" rồi không?"

Hà sững sờ nhìn tôi sau đó tái mặt bỏ đi. Rõ ràng tôi đã khiến cho cô ấy tự ái. Nhưng lúc này quả thực tôi cũng chẳng nghĩ được gì nhiều.

Ngày hôm sau, tôi nhận được tin di tôi qua đời. Tôi hoảng hốt hỏi lại chồng của di "Mất...mất rồi ạ? Sao có thể thế được...di cháu đang khoẻ

mạnh..."

"Chú cũng không rõ lý do vì sao nữa, tự dưng dì cháu đột tử. Mà thôi, cháu nói với mẹ cháu giúp chú đi, bà ấy vừa mất chồng lại mất cả em gái, chú sợ bà ấy không trụ nổi!"

Trái với dự đoán của tôi, cũng như sự lo sợ của mọi người. Khi tôi thông báo với mẹ rằng dì út qua đời, mẹ tôi chỉ hơi tái mặt đi một chút, sau đó bình tĩnh "Đưa mẹ qua đó..."

Tôi có chút sợ hãi mẹ tôi bây giờ, cũng lo lắng cho bà. Tôi nghĩ mẹ có dấu hiệu trầm cảm sau cái chết của bố tôi, với lại nếu thể hiện đau khổ ra ngoài còn đỡ, cứ dồn nén nỗi đau trong lòng thực sự không ổn. Tôi chở mẹ tôi qua nhà dì, mẹ chỉ ngồi sau xe im lặng.

"Có muốn khóc thì mẹ khóc đi, cứ im lặng như thế này con sợ lắm..." tôi nói với bà.

Mẹ tôi không nói gì, sau cùng nói "Tóc mẹ dạo này rụng nhiều quá Vân ạ..."

Chả hiểu sao tôi lại nhớ tới gần đây bà hay ngồi trước gương chải tóc dù là nửa đêm.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

"4h liệt rồi. Chị với cháu vào nhìn mặt Sinh lần cuối đi!"

Chú Tài, chồng của dì là một người khá bình tĩnh nhưng lúc này sắc mặt cũng trắng bệch, đôi mắt sưng đỏ có vẻ như đã khóc rất nhiều. Chú thoáng ngạc nhiên nhìn mẹ tôi, này giờ bà vẫn bình tĩnh không biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Thường thì trường hợp này mẹ tôi hay khóc lóc vật vã, như thế mới giống với tính cách của bà.

"Dì cháu chết như thế nào? Sao lại chết?" Đây là vấn đề tôi quan tâm.

"12h trưa chú chạy qua nhà lấy tập tài liệu bị bỏ quên thì thấy dì cháu đã chết trên hành lang cửa phòng ngủ. Pháp y của bên bệnh viện có rẽ qua khám nghiệm theo nguyên tắc, họ kết luận dì cháu bị nhồi máu cơ tim!"

"Vô lý, dì cháu đâu có tiền sử bệnh tim!" Mặt chú Tài lộ vẻ khó xử không biết nên nói thế nào.

"Thôi, hai mẹ con vào nhìn mặt cô ấy đi!"

Chú Tài ập úng nói "Sau đó cháu sẽ hiểu..."

Câu sau chú nói có vẻ nhỏ dần đi. Xác dì tôi được đặt trên giường, xung quanh là một số họ hàng thân thích, dưới đất là hai đứa con gái của dì đang gục đầu không dám khóc lớn. Tục lệ của người Việt Nam là không được gào khóc khi chưa phát tang không linh hồn người chết sẽ khó siêu thoát.

Mẹ tôi đi đằng trước, vào phòng liền tiến tới bên giường, bình tĩnh gỡ khăn trắng đang đắp trên mặt tử thi ra. Hành động dứt khoát, không run tay, không kích động, thậm chí khuôn mặt còn chẳng mảy may biểu lộ đau buồn hay thương xót khiến những người trong phòng chứng kiến được một phen rùng mình sợ hãi.

"Mẹ..." tôi gọi nhỏ.

Bà hành động như thế không phải mẹ tôi, như thế một người xa lạ.

"Cô ấy không nhắm mắt à, sao không ai vuốt mắt cho cô ấy?" Mẹ tôi liếc nhìn mọi người hỏi.

"Việc này...việc này...chúng em đã thử nhưng mắt cô ấy không nhắm lại được!"

Chú Tài có vẻ hoảng hốt nhìn bà chị vợ "khác lạ", lắp bắp. Lúc này tôi mới nhìn rõ khuôn mặt của dì tôi. Vừa nhìn xong tôi liền thối lui 2 bước, lão đào suýt ngã.

Mắt dì mở trừng trừng, miệng há to như thể vô cùng sợ hãi. Nhìn khuôn mặt trước khi chết của dì, ai cũng có thể đoán dì đã sợ hãi cùng cực đến nỗi lên cơn đau tim mà chết. Dì chết lúc chồng đi làm, con đi học, dì đang ở nhà một mình. Vậy thì điều gì đã khiến dì tôi sợ hãi đến thế? Tôi tự hỏi đi hỏi lại trong lòng rất nhiều lần. Mẹ tôi thử vuốt mắt cho dì nhưng đôi mắt không nhắm lại.

Sau đó bà lạnh nhạt quay sang nhìn tôi ra lệnh "Vân, lại đây vuốt mắt cho dì!"

Tôi tự chỉ vào mặt mình hỏi lại "Con...con ư?"

"Lúc còn sống dì thương yêu con như con ruột, mọi người thử đều không được, con thử xem, biết đâu..."

"Phải phải, hai đứa nhà chú lẫn chú thử cô ấy đều không chịu nhắm mắt!" Chú Tài đau khổ nói.

Tôi nuốt nước bọt đánh ực một cái. Dù là dì tôi, là người thân nhưng dẫu sao dì tôi đã chết, sờ vào xác một người đã chết với một đứa yếu bóng vía như tôi quả thực là làm khó. Nhưng không làm thì không được, mọi người đang nhìn tôi, nếu không thử sẽ mang tội danh vô tình. Tôi cố bước thật chậm đến bên giường, cúi người xuống ngập ngừng.

Mẹ tôi giục "Làm đi..."

Tôi nhìn vào khuôn mặt sợ hãi đến cùng cực của dì tôi, cố nén nước mắt chảy xuống. Một người mấy hôm trước còn sống sờ sờ, hôm nay đã nằm đây lạnh giá, đời người ai biết trước ngày mai thế nào, phải không? Quan sát gần hơn, tôi mới nhận ra trên má của dì có những vết lằn đỏ tựa

vết của 5 ngón tay. Tôi có chút kỳ lạ, dì tôi bị ai đó tát ư? Vừa nghĩ tôi vừa hạ tay vuốt mắt cho dì. Da của dì tôi lạnh lẽo, lạnh đến nỗi khắp người tôi gai ốc nổi đầy.

Tôi nghe như có tiếng thì thầm bên tai "Sẽ đến lượt người..." nhưng tiếng ồn ào xung quanh làm tôi không chắc chắn lắm.

"Nhắm mắt rồi, cái Vân thế mà giúp cô Sinh nhắm mắt rồi..." tôi nghe một bác trong họ kêu lên.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao còn tôi thì lui lại phía sau một bước. Chỉ có mẹ tôi vẫn đang nhìn chăm chăm vào tử thi của dì, sau đó CHẮC CHẮN thấy bà hơi nhếch mép cười, bình tĩnh phủ khăn lên mặt dì...

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 8: Từng Người Một Sẽ Chết Trong Đau Đớn.

Đám tang của dì tôi được tổ chức tại nhà dì, sáng hôm sau sẽ đưa ra đài hoá thân Hoàn Vũ. Đêm hôm ấy người nhà phải canh di thể. Thấy hai đứa em còn nhỏ quá đau lòng vì mẹ nó đột ngột ra đi, tôi liền vỗ vai con lớn bảo

"Vào phòng nghỉ ngơi 1-2 tiếng đi, chị trông cho một lúc!"

Lúc ấy là 11h đêm, nhà có đám ma nên cũng đông người đi đi lại lại tấp nập. Ngồi canh quan tài cũng có chút đáng sợ nhưng nghĩ trong nhà, ngoài sân đều có nhiều người như vậy, lại thường xuyên đi qua đi lại, tôi có chút an tâm.

Con bé em họ hai mắt sưng đỏ, lúi thủi trở về phòng. Tôi có chút cảm thông với nó vì chưa đầy 2 tháng trước, bố tôi cũng đột ngột ra đi. Tôi thờ dài, kiểm tra hương, nển trên áo quan cẩn thận rồi rút điện thoại ra chơi, ngồi cách quan tài chừng 1m.

12:30, không gian tĩnh lặng hơn vì họ hàng đã chia nhau tới các phòng trong nhà nghỉ ngơi sau một ngày mệt mỏi.

Mẹ tôi ngồi ngay gần bên ngoài, dựa lưng vào cánh cửa nhìn ra sân. Gần đây mẹ tôi có chút kỳ lạ, nhưng tôi nghĩ là do bố tôi mất quá đột ngột khiến bà có chút vấn đề về tâm lý. Cá nhân tôi không phải người mê tín, nhưng cũng không hẳn là không tin chút nào. Tuy vậy việc ộp mấy lời bói toán của các bà thầy đồng vào gia đình mình với tôi là không bao giờ.

Lạ xạo.

Lép nhép.

Đang chăm chú vào điện thoại tôi bỗng nghe thấy tiếng động kỳ lạ sau lưng. Tôi quay lại kiểm tra, không có gì khác thường cả.

Lạ xạ

Tiếng động kỳ quặc lại vang lên, tựa như...có con gì đó đang bò trên sàn. Tôi quay lại kiểm tra lần nữa, lần này tôi thấy có tới HÀNG NGÀN con rất lớn, mỗi con to bằng chiếc đĩa đang TRÀO RA TỪ ÁO QUAN của dì tôi. Tôi đứng hình nhìn những con vật kinh tởm lục cục bò ra từ quan tài gỗ, cả chiếc quan tài rung lên bần bật, lũ rết đang bò tới chỗ tôi.

"Á á á..." tôi hét lên bỏ chạy khỏi phòng khách, xuyên sang phòng bếp nơi mẹ tôi đang ngồi

"Mẹ ơi...mẹ ơi...có rết..." tôi đẩy tay vào người bà, chợt thấy cánh tay của bà rụng ra, cái đầu xoay ngược từ đằng trước ra đằng sau, trong khi mắt vẫn nhìn tôi, miệng vẫn mỉm cười nói

"Rết ở đâu, mẹ chẳng thấy con rết nào..."

"Aaaaa...không...không..." tôi gào thét giãy dụa, có người vỗ vào mặt tôi

"Con bé này, mơ thấy ác mộng à, sao lại khóc..."

Tôi mở mắt thì nhìn thấy khuôn mặt của anh trai hiện ra, thì ra tôi vừa nằm mơ. Tôi ngơ ngác ngồi dậy, thấy mình nằm ngủ quên trên ghế salon nhà dì. Vậy khi này không phải tôi trông áo quan thay cho em họ sao?

Đâu là mơ? Đâu là thực? Nhìn xuyên qua vai anh trai, bỗng thấy mẹ tôi đang lạnh lùng nhìn mình sau đó nhoen miệng cười.

Dường như tôi có thể nghe thấy tiếng thì thầm "Mẹ chẳng thấy con rất nào..."

Sau đám tang, trở về nhà của mình, tôi lại thấy sợ khi phải ngủ cùng với mẹ. Bà rất kỳ lạ, kỳ lạ đến đáng sợ, không giống mẹ tôi bình thường một chút nào. Sau khi bố tôi mất mẹ đã xin nghỉ hưu sớm. Bố tôi trước đây là giám đốc công ty xây dựng của bộ quốc phòng, mẹ tôi thì làm ở bên doanh nghiệp nước ngoài. Bà là người khá năng động, hay đi đây đi đó. Nhưng cả tháng nay bà chỉ nhốt mình trong nhà, chẳng bao giờ bước chân đi đâu. Bà là người dễ kích động, dễ khóc dễ cười. Nhưng cả tháng nay bà chỉ trầm ngâm lạnh lùng, có đôi lúc còn bí ẩn và rất đáng sợ.

Tôi đẩy cửa phòng ngủ, thấy mẹ tôi lại đang ngồi trước gương chải đầu. Gần đây mẹ tôi rất hay chải tóc trước gương. Hành động đó vừa kỳ lạ vừa đáng sợ.

"Mẹ có ra ngoài đâu mà cần chải đầu chải tóc. Làm gì mà chải nhiều như thế..."

"Bố con thích người có bộ tóc đẹp!" Mẹ tôi bình thản nói, lại tiếp tục chải.

Tôi lẩm bầm "Nhưng bố có còn đâu ạ..."

Mẹ tôi chợt ngừng động tác, liếc tôi qua gương, ánh mắt loé lên "Con không cảm nhận thấy bố con vẫn còn ở trong cái nhà này sao, Vân?"

"Mẹ, con xin mẹ, gần đây mẹ khác quá, mẹ làm con sợ..." tôi lắp bắp nhìn mẹ mình, ánh mắt lộ ra tia kinh dị.

Mẹ tôi xoay ghế nhìn thẳng về phía tôi "Mẹ là mẹ của con, con lại sợ mẹ sao?"

Mặt bà có vẻ kỳ quái, nhưng tôi ngu ngốc chưa nhận ra kỳ quái ở đâu, chỉ gật đầu lia lịa

"Trước đây mẹ khác, mẹ yêu đời hơn, không giống thế này. Bố cũng đã mất rồi, con xin mẹ hãy như xưa được không?"

"Con nói mẹ chải tóc quá nhiều. Con nói bố con mất rồi thì mẹ không cần có một bộ tóc đẹp nữa..." mẹ tôi trầm giọng

"Vậy thì...vậy thì..." bà túm tay lên trên và bắt đầu GIẬT TỪNG CHỤM tóc trên đầu mình, dĩ nhiên kèm theo cả máu và da đầu, rơi lả tả xuống đất...

Đó là cảnh tượng kinh hoàng nhất cuộc đời mà tôi từng chứng kiến, người phụ nữ trong bộ đồ ngủ màu đỏ nhạt ra sức giật tung tóc mình khỏi da đầu lẫn trong tiếng khóc òi của chính bà. Máu thịt dính nơi chân tóc rơi rụng xuống đất, bay lả tả trong không khí...

"Bà ấy trầm cảm cấp độ 6 rồi. Vì sao mẹ anh chị bệnh nặng tới vậy mới đưa đi trị liệu?"

Bác sỹ đẩy gọng kính trên mũi hỏi chúng tôi. Tôi vẫn ngồi trên ghế khóc thút thít nhớ tới cảnh tượng kinh hoàng đêm qua. Sau đấy tôi đã nôn thốc nôn tháo một trận kinh hoàng.

"Chỗ bị tổn thương..." anh trai liếc tôi sau đó hỏi bác sỹ.

"Anh cứ thử giật hết tóc trên đầu mình ra xem..." bác sỹ lắc đầu

"Là giật nhé. Phải đến mức độ nào mới có thể tự làm đau mình như vậy. Sau này sợ rằng...sẽ không mọc được tóc đâu!"

"Gia đình cô bị nguyên rủa, từng người một sẽ chết trong đau đớn..."

Tôi nhớ tới lời của bà đồng hôm trước, nhớ tới cái chết của bố, sự phát điên của mẹ. Lẽ nào gia đình tôi thực sự bị nguyên rủa ? Còn cả cái chết của dì nữa. Bố - Mẹ - Dì -Thậm chí là anh trai và cả tôi. 5 người chúng tôi đều liên quan đến một sự kiện, vụ đánh ghen con bé giúp việc Dịu nửa năm trước.

Sau đó bố tôi mất, dì tôi mất, đều là những cái chết bất thường. Sau đó là mẹ tôi phát điên, với mức độ này liệu mẹ tôi có thể nào làm những việc kinh khủng hơn không? Liệu bà có thể nào tự sát không? Tôi rùng mình.

Người duy nhất có thể hại tôi và gia đình tôi, nguyên rủa 5 người chúng tôi, chỉ có thể là Dịu. Chỉ có thể là cô ta, người căm hận vì đã bị đánh, sỉ nhục và quay lên mạng.Thậm chí tôi nhớ tới vết ngón tay trên mặt dì tôi. Có phải vì hôm ấy dì đã tát cho Dịu vài phát?

90% là như vậy.

Tôi phải tìm cách giải quyết việc này, trước khi sự nguyên rủa của cô ra giết hết tất cả chúng tôi.

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 9: Cầu Cứu

Mẹ tôi nằm trên giường bệnh trắng toát, đầu quấn băng kín mít. Một người từng béo tốt hồng hào, yêu đời, năng động, sao lại có thể trở thành một người bệnh tật đáng sợ như vậy?

Còn cái chết của bố, cái chết của dì, còn sự điên loạn của mẹ... Tất cả, tất cả lẽ nào đều liên quan đến Diệu? Nếu là nguyên rủa thì chúng tôi đã làm gì để cô ta căm phẫn đến mức muốn chúng tôi chết trong đau đớn? Không phải cô ta xứng đáng nhận lấy hậu quả vì hành vi vô đạo đức của mình sao? Là cô ta đã khiến gia đình chúng tôi suýt nữa thì tan nát cơ mà. Tôi phải cứu mẹ tôi, anh trai tôi và ngay cả bản thân mình nữa. Tôi sợ rằng lời nguyên rủa này không chừa lại ở đây...

"Cô ơi...cháu...cháu xin lỗi..."

Tôi tới gặp bà đồng Dương, người đã đọc ra được vấn đề mà gia đình tôi thực sự gặp phải.

"Do cháu u mê, do cháu ngu dốt đã buông lời nói không phải với cô lần trước. Đã có thêm người chết nữa rồi, mẹ cháu cũng đang nằm viện. Xin cô giúp cháu với..."

Tôi bật khóc nức nở, mà có lẽ vì trông tôi quá thảm hại, bà liền lạnh nhạt mở cửa cho tôi vào trong điện

"Vào đi!" Hà đi theo sau tôi, khuôn mặt không mấy dễ chịu.

Tôi đã phải sang tận nhà trình bày, năn nỉ, xin lỗi nửa tiếng đồng hồ nó mới chịu theo tôi đến đây muối mặt xin cô giúp đỡ.

"Xin cô..." tôi chưa nói hết câu thì bà đồng giơ tay ý nói tôi ngừng lại

"Thứ nhất là tôi chẳng giúp được gì cho cô. Giải ngải đã khó, Đồng Trinh Ngải giải được lại càng khó gấp 10. Chỉ có cách tìm ra người luyện ngải, tiêu huỷ cây ngải, có vậy mới chấm dứt lời nguyền rủa độc địa này. Thứ 2..." cô Dương liếc nhìn tôi

"Trên đất nhà cô có cốt của đàn bà chết trẻ, còn là chết oan nên oán khí rất nặng, ám cả vào những người đang sống trên đây khiến Ngải càng mạnh hơn. Tương truyền Ngải thích quẩn quít những nơi có âm khí mạnh..."

"Nào, theo tôi, tôi sẽ chứng minh cho cô thấy cô đang bị bỏ bùa như thế nào!"

Bà đồng đưa tôi vào nhà trong, bắt tôi quỳ trước ban thờ chấp tay niệm Phật. Một mặt bà lầm rầm đọc thần chú sau đó vẩy nước vào người tôi. Nước bắn đến đâu tôi đau rát đến đấy như bị bỏng.

Sau đó bà lấy bắt tôi cởi áo trong lẫn ngoài, nằm sấp, dùng một quả trứng gà đã luộc sẵn, vừa đọc thần chú vừa lăn khắp lưng tôi. Hà đứng bên cạnh làm nhiệm vụ quay phim, vừa quay vừa kêu nhỏ

"Trời ơi, lăn đến đâu tím bầm đến đấy, sợ quá..."

Tôi lắp bắp "Tím...tím á?"

"Đúng vậy, trứng lăn đến đâu da cậu liền tím bầm lại đến đấy, ghê chết đi được!"

Lăn một lúc xong, bà đồng Dương mệt mỏi quệt tay lên trán lau mồ hôi, sau đó gọi chúng tôi lên bàn ngồi xem. Bà bóc vỏ quả trứng luộc sau đó bửa đôi quả trứng ra. Thật kinh tởm khi trong phần lòng đỏ quả trứng là một nắm tóc người cùng với một con rết nhỏ đang ngoe nguẩy...

"Không lâu nữa mẹ cô sẽ chết!" Bà đồng nhắm mắt bấm đốt ngón tay

"Sau đó là một người đàn ông trẻ, cô có anh đúng không? Cuối cùng sẽ là cô... Đồng Trinh Ngải sẽ không dừng lại cho đến khi tất cả những người bị nguyền rủa phải chết!"

Phán đoán của bà đồng khiến tôi ớn lạnh. Tôi phải làm sao?

"Cô...xin cô giúp cháu với...nhà cháu đội ơn cô rất nhiều..." tôi vô thức quỳ xuống trước mặt bà đồng.

Mẹ tôi, anh tôi, đều là những người thân duy nhất còn lại của mình. Tôi không thể để họ chết được.

"Tôi đã nói rồi, không thể giải, chỉ có thể diệt!"

"Ý cô là...cháu phải tìm Dịu, người bỏ ngải sau đó tiêu hủy cây ngải đi ạ?"

"Đúng vậy, chỉ có cách đó. Đồng Trinh Ngải là thứ bùa tà ác nhất, chẳng có gì có thể giải được cả!" Bà đồng lắc đầu.

"Cháu phải tìm cô ta ở đâu bây giờ..." tôi hỏi bà cũng là tự hỏi bản thân mình

"Vậy còn mẹ cháu? Mẹ cháu đã bị thương, hành động như bị ma ám, từ giờ cho đến lúc cháu tìm được Dịu thì làm cách nào để mẹ cháu không tự làm hại bản thân mình bây giờ..."

"Tôi cũng không chắc vì ngải này mạnh lắm. ở Hà Nội có chùa Quán Sứ, có chùa Liên Phái...hoặc một số chùa lớn. Cô đến xin phép sư cụ trụ trì cho mẹ cô ở lại một thời gian cho đến khi diệt được cây Ngải, nhưng phải hiểu rằng Đồng Trinh Ngải đã phá hoại tâm trí của bà ấy, rất có thể cũng không ngăn cản được hoàn toàn. Và nếu có hiệu quả mà mẹ cô chưa chết..." bà đồng thấp giọng

"Nó sẽ chuyển sang trù ếm những người khác bị nguyên. Cụ thể là anh trai cô và cô!"

Trở về nhà, tôi soi lưng mình trong gương, tất cả đều bầm tím, nhìn kỹ hơn sẽ thấy những vết đỏ như tia máu ở trên đó, tựa như là...vết chân con rết. Tôi rùng mình sợ hãi. Bùa ngải là có thật, tôi không muốn tin cũng phải tin bởi lẽ sự nguyên rủa độc địa này đã, đang và sẽ ám ảnh gia đình tôi, hãm hại chúng tôi đến chết.

Tôi trở vào viện gặp anh trai, trình bày kể lễ một hồi sau đó thuyết phục anh đưa mẹ vào một ngôi chùa nào đó cầu sự "an lành", giúp bà ngăn cản ngải lộng hành.

Anh bán tín bán nghi nhìn tôi. Anh là người không mấy duy tâm, nhưng quả thực lúc này nghe tôi phân tích, nghĩ tới bố, mẹ và dì tôi, những cái chết kỳ lạ và hành động kỳ quái của họ, anh tôi có phần tin theo, sắc mặt tái nhợt.

"Anh sẽ thuê người trông chừng mẹ và đưa mẹ vào chùa ở tạm..." anh trai bình tĩnh nói

"Nhưng không phải anh hoàn toàn tin lời em nói đâu đấy, anh chỉ muốn mẹ bình tâm sau khi ra viện thôi!"

"Anh trai, cần thận nhé..." tôi gọi với theo bóng lưng của anh mình.

Việc quan trọng bây giờ là tìm ra Dịu, người đã chơi ngải cả nhà tôi. Cô ta thật độc ác, đã nhẫn tâm phá hoại gia đình tôi khiến mẹ tôi tổn thương, lại còn nguyên rủa gia đình chúng tôi mất mạng bởi thứ Bùa Ngải độc ác đó.

Đành rằng chúng tôi đã dồn ép cô ta khi tung clip đó lên mạng, nhưng cũng không đến mức ép chúng tôi phải chết chứ. Sau khi trở về từ văn phòng môi giới việc làm, nơi có thông tin về quê quán, xuất thân của Dịu, tôi cùng Hà thuê xe về Cao Bằng, nơi bố mẹ Dịu đang sinh sống để tìm cô ta. Phải tìm được người, diệt được Ngải thì tôi và gia đình tôi mới có thể thoát khỏi cảnh này...

Tôi dựa vào ô tô thêm thiếp ngủ. Bỗng kít một tiếng, bác tài dừng xe lại một cách đột ngột khiến tôi đập đầu vào ghế trước đau điếng...

"Sao lại phanh gấp thế hả bác, đau quá..." tôi cắn răng khó chịu.

"Phía trước có tai nạn rồi, thật khủng khiếp..." tôi nghe giọng bác tài run rẩy.

Nhìn lên phía trước, thoáng chốc tôi cũng rùng mình ớn lạnh. Xe khách 29 chỗ va chạm thảm khốc với xe công, phía lực lượng y tế cùng cảnh sát đang đưa nạn nhân còn sống cũng như khuân xác nạn nhân từ xe khách ra ngoài.

"SỢ...SỢ quá..." tôi nghe Hà ngồi bên cạnh run lên từng cơn rúc vào vai tôi.

Thú thực tôi còn sợ hơn cô ấy nhưng những việc gần đây xảy ra với gia đình tôi, những ảo giác đáng sợ xảy ra với riêng bản thân tôi đã khiến tôi có cảm giác mình gan dạ hơn. Khi nhìn vào cảnh khói lửa, máu me đả đàng trước, tôi bỗng thấy bố tôi, dì tôi hai thân đầy máu đang đứng bên lề đường nhìn những tử thi được đưa ra khỏi xe, bên cạnh họ còn có hai cô gái hao hao giống nhau.

Một là Dịu trên tay cầm chậu cây hoa đỏ, hai là một cô gái có khuôn mặt quen quen, giống như...giống như Tươi, con bé giúp việc ăn cắp tiền rồi bỏ nhà tôi mà đi vài năm trước. Nghe nói sau đó nó mất tích.Tôi hoảng hốt đẩy cửa ô tô bước xuống, chạy tới chỗ tai nạn...

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 10: Tìm Dị

Tôi chạy về phía vụ tai nạn ráo dác tìm những hình ảnh mình vừa trông thấy nhưng đến nơi thì những hình ảnh kia biến mất. Bố, dì và Dị xuất hiện tôi có thể hiểu được vì bọn họ liên quan đến nhau, nhưng Tươi, cô giúp việc cũ của nhà tôi thì liên quan gì mà xuất hiện ở đây? Và lại nếu tôi không nhầm thì vừa rồi Dị mặc một chiếc váy đen, còn Tươi mặc một chiếc váy trắng loang lổ những máu. Tựa...tựa như là người chết rồi vậy.

"Cậu làm gì vậy? Chúng ta đi thôi, tớ sợ quá..." Hà thấy tôi thất thần thì kéo tôi quay lại xe.

Tôi ngoái nhìn những thi thể nát bằm, nhem nhuốc máu đặt ngay ngắn trên nền nhựa đường, vừa thương xót, vừa sợ hãi. Khi bác tài phóng xe qua, tôi còn ngoái lại nhìn lần nữa. Hình như tôi thấy Dị cùng Tươi lại đứng đó, cười vẫy tay chào mình...

Nhà ông bà Phú, chủ của bố mẹ Dị là gia đình giàu có nhất Cao Bằng. Tôi đứng trước cánh cửa nơi căn nhà đồ sộ như một tòa lâu đài, bấm chuông.

"Chị hỏi ai?"

Con bé trông lam lũ, chắc là người giúp việc ra mở cửa cho chúng tôi. Sắc mặt nó có phần u ám, buồn rầu.

"Ở đây có ông Du, bà Thảo không?" Tôi hỏi

"Hình như họ là người làm nhà này!" Con bé nhìn chúng tôi từ đầu đến chân, sau đó hỏi tiếp

"Có, chị gặp họ có việc gì?"

"Chị là bạn...bạn của con gái bọn họ!"

"Bạn của Dịu à?"

Mắt con bé hơi sáng lên "VẬY Dịu giờ ở đâu chị biết không?"

Tôi hơi thất vọng, nói vậy là Dịu không có ở đây rồi.

"À...em dắt chị vào gặp bọn họ được không?" Tôi ngập ngừng.

Con bé gật đầu mở cửa, sau đó nói "Đi vòng ra sân sau nhé, bà chủ đang buồn nên sẽ không thích nếu có người lạ vào nhà đâu!"

Tôi gật đầu trịnh trọng, cùng Hà tiến vào sân căn biệt thự.

"Chị là bạn ở thành phố của Dịu à?"

"Ừ...ừ..."

"Trông người thành phố xịn thật đấy. Từ hồi vụ video trên mạng, Dịu không trở về cũng không liên lạc với cô chú Du. Họ buồn lắm nên hôm nay, dù bà chủ không vui em vẫn dắt 2 chị vào gặp cô chú ấy hy vọng chị biết Dịu ở đâu..." con bé vừa đi vừa nói.

Căn biệt thự này khá rộng, lại có một cái vườn lớn.

"Mà chị có biết kẻ thất đức nào đã quay clip tung lên mạng không?"

Mặt tôi cứng đờ không nói nên lời. Thất đức ư?

"Dịu không bao giờ đi phá hoại gia đình ai cả..." con bé có vẻ tức giận, cũng không chú ý tới vẻ kỳ lạ của tôi ở đằng sau.

"Cháu là bạn của Dịu ư? Cháu có biết nó ở đâu không?"

Mẹ Dịu, một người đàn bà lam lũ, ánh mắt có vẻ hiền từ nghe nói tôi là bạn thành phố của con gái mình liền bắt lấy tay tôi nước nỡ.

Tôi nửa muốn gỡ tay bà ấy ra, nửa ngượng ngùng. Không phải tôi khinh khi gì bọn họ, mà với tôi Dịu là một người độc ác đã nguyên rủa gia đình tôi, bố mẹ Dịu trong suy nghĩ của tôi cũng không có mấy thiện cảm.

"Cháu...cháu là người quen của Dịu khi ở Hà Nội, cháu muốn tìm cô ấy nên về đây!"

"Vậ...vậ thì khó rồi, mấy tháng nay nó không liên lạc với gia đình, cũng không trở về..." mẹ Dịu thất vọng buông tay tôi

"Kể từ sau vụ việc kia, nó có gọi về cho tôi một lần giải thích rằng nó bị ông chủ làm nhục, bà chủ đánh đập rồi quay clip lên mạng. Nhưng...nhưng bố nó không cần biết lý do đã chửi nó là thứ làm ô nhục gia đình, không cho phép nó trở về đây nữa. Sau lần đó thì mất liên lạc!"

Bị làm nhục ư? Tôi cười khẩy trong bụng. Không phải cố tình lên giường để được đổi đời sao? Nghĩ vậy nhưng không nói ra ngoài, tôi cố nhẫn nhịn mắng chửi cô ta là con đàn bà độc ác, đành hỏi chuyện

"Cháu cũng biết việc đó, nhưng không phải cô ấy cố tình xen giữa vợ chồng người ta mới bị đánh sao? Họ làm vậy có chút quá đáng nhưng không có lửa làm sao..."

Tôi chưa kịp nói hết câu thì mẹ Dịu đã bật dậy hét vào mặt tôi

"Tôi tưởng cô là bạn của con gái tôi thì cô phải biết nó là đứa thê nào chứ. Con gái tôi 12 tuổi đã bị người ta cưỡng hiếp, nó ghê tởm đàn ông chứ đừng nói quyến rũ người ta. Cô có thấy ai bị làm nhục rồi còn thích...thích lên giường với đàn ông bằng tuổi cha tuổi chú mình không?"

Biết mình lỡ lời đã nói ra quá nhiều, mẹ Dịu liền đuổi

"Cô không biết nó ở đâu thì đến đây làm gì, tôi cũng chẳng biết nó ở đâu đâu. Cô về đi!"

Tôi sửng sờ.

12 tuổi đã bị cưỡng hiếp? 12 tuổi thì mới là một đứa trẻ...một đứa trẻ con còn chưa phát triển. Tôi là người thích đọc sách tâm lý, bởi vậy tôi biết một đứa trẻ bị ấu dâm thì 99% sẽ rất sợ gần gũi đàn ông, nếu nói như vậy sao Dịu có thể quyến rũ bố tôi được? Trừ khi cô ta thuộc 1% còn lại, mang tâm lý biến thái sau khi bị lạm dụng.

Tôi nhớ lại.

Dịu là đứa con gái ít nói, có phần trầm lặng, thỉnh thoảng thờ thần ngồi nhìn trời. Nói cách khác nó có dấu hiệu trầm cảm. Vậy thì nó không thể là đứa đi quyến rũ người ta được. Từng dữ liệu hiện ra trong đầu khiến tôi choáng váng. Có khi nào bố tôi mới chính là người...làm nhục Dịu, sau đó gia đình tôi phát hiện lại đánh đập, hạ nhục, quay clip tung lên mạng, triệt mọi đường sống của cô ta?

Có như vậy...có như vậy cô ta mới mang tâm trạng thù oán tới mức nguyện rửa cả nhà tôi. Trên đường ra cửa, tôi hỏi nhỏ con bé giúp việc "Dịu từng bị...từng bị người ta cưỡng hiếp ư?"

Con bé sửng lại, nhìn tôi đầy sợ hãi.

Sau đó nó thì thầm "Không phải em nói xấu người đã khuất đâu, nhưng ông chủ của em đúng là một người xấu xa. Ông ấy làm đau Dịu, sau đó còn đổ tội cho Dịu quyến rũ ông ta nữa. Dịu là bạn em, em biết tính nó cực kỳ hiền lành, không bao giờ có chuyện Dịu quyến rũ người ta đâu..."

Tôi choáng váng đến ngây người, sau đó hỏi "Em...em nói ông chủ của em chết rồi ư?"

"Vâng, ông chủ mới chết được 7 ngày. Mà kỳ lạ lắm, ông ấy trước tiên tự chặt chân mình, sau đó chặt tay, nghe nói...nghe nói..." con bé nhỏ giọng ấp úng

"Còn tự cắt cả "cái ấy" rồi ăn luôn chị ạ..." nói đoạn con bé rùng mình.

Tôi và Hà sợ đến mức suýt hét lên. Lặng lẽ rời khỏi biệt thự của ông bà Phú.

"Tớ sợ tất cả là lỗi của gia đình tớ...và Dịu là nạn nhân lắm, Hà ạ!" Trên xe trở về Hà Nội, tôi bật khóc nói với Hà.

Hà cũng im lặng. Có lẽ nó cũng đang có suy nghĩ giống tôi. Hà từng sang chơi nhà tôi, gặp Dịu vài lần.

Nó từng nói đùa "Con bé giúp việc nhà Vân xinh xắn mà như bị tự kỷ ý nhỉ? Chả nói chả rằng..."

Sau vụ việc đánh ghen vỡ lở, nó lại nói "Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Thứ con gái mới nứt mắt ranh đã lên giường với người ta hòng đổi đời rồi..."

Nhưng bây giờ...nó cũng chẳng biết an ủi tôi thế nào.

Một chuyến đi công cốc, chưa kể còn mang theo những suy nghĩ tội lỗi reo rắc vào trong lòng. Trên xe trở về Hà Nội, tôi có một giấc mơ.

Tôi mơ thấy mình bị nhốt trong một căn phòng kín, tay chân bị trói chặt, trước mặt là hai cô gái trẻ.

Một là Dịu.

Một là Tươi.

"Mày tưởng mày có thể thoát được ư?"

Tiếng nói lúc xa lúc gần, âm âm vang lên bên tai tôi "Tao phải khiến gia đình mày, tất cả đều đau đớn mà chết..." nói rồi Dịu và Tươi cười rũ rượi như/ kẻ điên.

Dịu vẫn mặc chiếc váy đen mà tôi thấy buổi chiều. Còn Tươi vẫn mặc chiếc váy trắng loang lỗ máu.

Dịu lại hét vào tai tôi "Không thoát được. Không thoát được. Không thoát được..." tiếng nói ngày một to, tôi vừa khóc vừa giãy ụa sau đó tỉnh lại, nhận ra mình đang ở trên xe trở về Hà Nội.

Lúc này đã khoảng 8h tối. Tôi ngồi hãn dậy ôm mình co ro. Hà đã chuyển lên ghế trên vì ngồi dưới cùng tôi bị say xe.

"Bác tài ơi, tăng điều hoà lên giúp cháu với, lạnh quá..."

Không có tiếng đáp lại.

Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, Hà cũng không nói gì. Họ mệt đến thế sao?

"Hà ơi..." tôi run rẩy gọi tên bạn.

Bạn tôi từ ghế trước loà xoà bộ tóc đen thông xuống, quay ra nhìn tôi nhòe miệng cười

"Chào Vân..."

Đó không phải Hà, mà là một bộ mặt đầy máu, vừa giống Tươi, lại vừa giống Dịu.

"Aaaa..." tôi hét lên, một lần nữa tỉnh dậy.

Hoá ra là mơ trong mơ. Hà, lần này chính là cô ấy, cùng bác tài đều hỏi "Sao thế?"

"Không...không...tớ mơ thôi!"

Tôi yếu ớt trả lời, hai tay tự ôm lấy vai mình.

Trở về Hà Nội, tôi gọi cho anh trai thì được biết anh đã đưa mẹ tôi vào một ngôi chùa cổ gần nhà, còn thuê thêm một hộ lý chăm sóc bà.

Tôi đưa Hà về sau đó rẽ vào chùa thăm bà. Thú thực ở nhà một mình tôi rất sợ, nhưng ở nhà với một người bị ma ám như mẹ tôi, tôi lại càng sợ hơn. Tôi tiến vào căn phòng dành cho đệ tử tục gia mà nhà chùa chuẩn bị riêng cho mẹ tôi. Mẹ nằm trên giường bên cạnh là hộ lý, trên người mặc bộ quần áo Phật tử màu nâu, trên cổ và tay đều có tràng hạt của nhà Phật, đầu vẫn quấn băng trắng, khuôn mặt nhợt nhạt.

"Vân đây à?" Mẹ tôi yếu ớt hỏi.

"Con đây. Mẹ thấy thế nào rồi ạ?" Tôi tiến tới nắm tay mẹ.

"Mẹ đỡ rồi. Nhưng..." mẹ tôi ngập ngừng

"Mẹ nhớ ra tất cả, có một lời thì thào bên tai mẹ, nhiều khi mẹ muốn làm thế này nhưng nó lại bắt mẹ làm thế kia.

Mẹ sợ lắm, Vân, mẹ sợ lắm

Tôi rơi nước mắt. "Mẹ mơ thấy bố con, khắp người toàn là vết. Mẹ mơ thấy dì con, dì con bị một người nào đó liên tục tát vào mặt, nhưng dì con

muốn nói cũng không nói được. "Nó" còn nói với mẹ rằng người tiếp theo sẽ là mẹ..."

"Mẹ cứ yên tâm ở lại chùa thời gian này tụng kinh niệm Phật đi, con sẽ tìm cách cứu gia đình mình!"

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 11: Chuyện Nhà Bà Phú

Bà Phú nằm một mình trên chiếc giường gỗ xưa cổ có giá hàng tỷ đồng. Nghe nói chiếc giường này là của một vị công chúa nhà Nguyễn, ông Phú mua về do sở thích sưu tập đồ cổ của ông.

Nước mắt bà thấm đẫm ướt gối, nhớ lại cái chết của chồng... Đêm ấy, ông Phú tỉnh dậy giữa đêm. Bà Phú có mơ màng nghe tiếng ông dậy nhưng chỉ nghĩ ông đi vệ sinh.

Nửa tiếng sau chồng vẫn chưa trở lại, bà Phú đâm ra lo lắng.

Không phải lo chống gặp nguy hiểm, mà là bà sợ chồng bà nổi thú tính lại len vào phòng giúp việc làm trò bậy bạ. Bà không có ghen vì bà già rồi, khô hạn rồi, không có sức để chiều những nhu cầu tình dục cao độ của ông chồng có sức khỏe chín trâu hai hổ nữa. Thôi thì nếu có muốn thỏa mãn, len lén ra ngoài tìm gái trẻ bóc bánh trả tiền cũng được, chứ cưỡng hiếp con nhà người ta thì...

1 lần 2 lần bà có thể vung tiền bịt miệng, chứ quá nhiều lần, bà sợ sẽ có ngày chồng bà phải bóc lịch.

"Ông nó ơi..." bà Phú đẩy cửa bước ra ngoài hành lang khe khẽ gọi chồng.

Có tiếng xoẹt xoẹt từ phòng bên vọng lại. Phòng bên là phòng sách, hay ông Phú chồng bà "trưởng giả" gọi là thư phòng, nơi ông treo những bức tranh cổ trị giá hàng trăm triệu, bày những chiếc bình sứ đời Tống, đời Thanh...mà ông cất công lặn lội sang tận Trung Quốc mua về.

Bà Phú nhíu mày, đêm hôm rồi ông Phú vào thư phòng làm gì? Lẽ nào còn dặt cả giúp việc vào đó mây mưa? Bà đẩy cửa, thư phòng không khoá, có người ở trong nhưng đèn không bật. Không hiểu sao bà có chút gì đó gợn gợn, gai gai sống lưng.

"Ông nó ở trong này à?" Bà Phú dè dặt hỏi nhưng không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng xoẹt xoẹt đều đều vang lên.

Đánh bạo, bà Phú liền bật đèn lên, và đập vào mắt bà là một cảnh tượng kinh hoàng.

Ông Phú chổng bà đang dùng một cái cửa xẻ gỗ cửa chân bên trái của mình. Chân bên phải thì đã đứt lìa, nằm chổng chơ trên đất. Máu chảy trên nền gạch hoa cương màu trắng khiến những vết loang lổ càng thêm phần kinh dị...

"Ông...ông...ông..." bà Phú còn chẳng có đủ can đảm để hét lên, cứ đứng sững giữa cửa, hai mắt trợn ngược.

Phụt...

keng...

Tiếng xương chân đứt lìa, rồi tiếng lưỡi cửa đập xuống đất keng một tiếng khiến bà Phú run rẩy quỳ mọt xuống đất. Mùi tanh của máu xộc vào mũi bà khiến bà nôn thốc nôn tháo một trận.

"Ông Phú...ông làm cái gì thế..." bà Phú nôn xong liền có sức hét lên

"Aaaaa...có ai không...có ai không..." Vừa hét bà vừa chạy ra hành lang gào ầm nhà.

Lúc này ông Phú đang dùng tay phải cửa đứt tay trái của mình. Giúp việc - lái xe nghe tiếng hét của bà chủ bắt đầu lục tục dậy, sau đó nghe theo

lời khóc thét hỗn loạn của bà Phú bắt đầu chạy tới cửa thư phòng.

Thấy cảnh bên trong, 5-6 người lao ra ngoài nôn ọe, 1-2 người gan hơn thì ở lại khuyên can ông chủ bỏ cửa xuống, nhưng chẳng ai có đủ can đảm lại gần ông ta. Cho đến khi ông Phú hoàn thành việc cắt đứt nốt cả "của quý" của mình, sau đó cho vào mồm nhai nhồm nhoàm, bà Phú không trụ nổi nữa ngất lịm...

Dân làng phân tích 3 điểm đáng sợ nhất trong sự việc kỳ lạ này.

1. Một người có thể tự cưa chân - tay, cắt của quý của mình đã là điều quái dị. Nhưng kỳ quái nhất lại là vì sao trong suốt quá trình ấy ông ta lại bình thản không thay đổi sắc mặt, không kêu, không rên lấy 1 câu?

2. Vì sao cưa đứt chân trái - chân phải - tay trái, mất nhiều máu như vậy mà không chết? Cho đến khi cắt đứt của quý và tự ăn của quý của mình xong mới chết?

3. Vì sao khi dọn xác của ông Phú, người ta lại tìm thấy xác của 3 con rết lẫn trong vũng máu?

Tranh cãi đi tranh cãi lại, người ta chốt lại rằng Phú ông, Phú bà bị ma ám rồi. Giàu mà, làm nhiều điều thất đức để giàu mà, cái gia đình giàu nhất Cao Bằng ấy sắp mất vận rồi!

Với bà Phú, cái chết của người chồng vẫn là điều khiến bà vừa đau lòng, vừa ám ảnh nhất cuộc đời. Bà mời thầy đồng về xem bói, thầy cũng chỉ nói nhà bà có vong quấy nhiều, lập đàn làm phép mất hơn 100 triệu, nhưng cũng đâu có mang ông Phú trở lại với bà?

Cộc cộc!

Có tiếng gõ cửa phòng.

"Ai đấy?" Bà Phú quệt nước mắt hỏi.

"Con đây..." có tiếng trả lời khe khẽ.

Là con gái bà, mới từ London trở về. Ngày bố nó chết, nó phải dừng việc học tức tốc đặt vé trở về Việt Nam để nhìn mặt bố nó cũng như tham dự tang lễ tiễn đưa ông Phú về nơi an nghỉ cuối cùng.

Bà Phú mở cửa, thấy con gái sắc mặt nhợt nhạt đứng bên ngoài.

"Vào đi..."

Bà Phú chưa kịp nói hết câu thì con bé đã đi nhanh vào trong phòng, ngồi trên ghế cạnh giường.

"Đêm hôm rồi sao chưa ngủ còn tìm mẹ?" Bà Phú mệt mỏi day trán.

"Mẹ ơi...con sợ..." con bé chột nói

"Con mơ thấy cả nhà mình bị đàn rết ăn thịt..."

"Vớ vẩn, rết ở đâu ra?"

Bà Phú nhớ lại xác những con rết trong vũng máu, có chút sợ hãi nhìn con gái.

"Về phòng ngủ đi, đêm hôm đừng nói những chuyện nhảm nhí!" Bà Phú quát con gái.

Bà đã đủ đau lòng rồi. Con bé như có gì muốn nói, lại thôi. Nó đứng bật dậy định rời đi nhưng rồi thấy con dao gọt hoa quả trên mặt bàn, nó liền khựng lại nhìn chăm chăm.

Bà Phú không để ý, đã lên giường định nằm tiếp "Ra ngoài sập cửa vào cho mẹ!"

Không nhìn thấy con bé đang run run cầm con dao trên bàn giơ lên cao. Nó bắt đầu rạch dao lên mặt mình, từng giọt máu tong tong chảy xuống nền đất... Khi bà Phú nhận ra cũng là lúc mặt con bé máu thịt đã trộn lẫn với nhau.

"Không..." bà Phú tuyệt vọng gào lên, lần này có kinh nghiệm hơn bà bặt dậy giật con dao trên tay con gái nhưng trượt.

"Bà có nhiều tiền lắm phải không? Bà nghĩ có thể dùng tiền đập đi mọi chuyện. Vậy để tôi xem xem mất mạng rồi bà dùng tiền mua lại thế nào?"

Con bé nói bằng giọng the thé kỳ lạ. Bà Phú lùi lại, vừa lùi vừa lắc đầu, quên cả hét

"Không...không..."

Sáng hôm sau người ra phát hiện 2 tử thi trong phòng bà Phú, kết luận con gái sát hại mẹ rồi tự sát. Người ta nghe công an dựng lại hiện trường rằng cô con gái phát điên sau khi tự rạch mặt mình thì rạch bụng mẹ, không chỉ là rạch mà còn là xé nát da vùng bụng, sau đó đâm nát nội tạng, máu me tung toé.

Sau khi giết chết mẹ, cô gái trẻ tiếp tục rạch dao khắp người mình, cuối cùng là tự móc mắt mình, sau đó mất máu mà chết...

Cái chết thảm của gia đình ông bà Phú cùng con gái trở thành câu chuyện kinh dị nhất ở Cao Bằng mà không ai có thể giải đáp được. Căn nhà của họ cũng trở thành căn nhà ma ám không ai dám đặt chân đến, nhưng đây là chuyện của sau này...

Tôi làm rơi máy điện thoại trên tay khi đọc thông tin về vụ án mạng kinh hoàng ở Cao Bằng trên báo điện tử...

"Không thoát được đâu..." đâu đó trong không gian vắng vắng tiếng nói của Dịu.

Tôi gào lên "Cút đi...tao sẽ tìm được mà...đồ ác quỷ..."

Tôi ngồi sụp xuống khóc trong sợ hãi và tuyệt vọng. Có thể gia đình tôi đã sai, nhưng cô ta đã quá ác độc rồi.

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 12: Những CƠn Ác Mộng Kéo Dài

Tìm một đứa con gái mới 15 tuổi, không quan hệ, không quen biết ai, không liên lạc với gia đình ở cái đất Hà Nội hàng triệu dân này quả là mò kim đáy bể.

Trong lúc tôi nghỉ học chạy đi khắp nơi tìm kiếm Diệu thì lời nguyện của cây Ngải vẫn không ngừng tác động đến gia đình tôi. Mỗi lần thăm mẹ là tôi thấy bà ngày một tiêu tụy đi. Tuy hàng ngày tụng kinh niệm Phật, ở đất nhà Phật nhưng bà nói với tôi những cơn ác mộng vẫn tra tấn bà hàng đêm. Bà nói bà mơ thấy mình bị nhốt trong một cái lồng bằng vàng có dán những dòng kinh Phật.

Bà an toàn! Nhưng ngoài kia chồng bà, em gái bà đang bị hai con nữ ác quỷ tra tấn trước mặt bà... Mẹ tôi kể bố tôi người thủng đầy lỗ, từ những lỗ đó có thể tuôn ra nào máu me, nào những con rết dài, con nào con nấy to bằng cái đũa. Có đôi khi mẹ tôi còn thấy bố tôi diễn lại cảnh leo lên sân thượng rồi nhảy xuống, cơ thể nát vụn máu thịt, mắt không thể khép lại... cứ thế diễn đi diễn lại, một đêm cảnh đáng sợ ấy cứ xuất hiện 5-7 lần, đến người khoẻ mạnh còn không chịu nổi huống chi mẹ tôi, người vừa mất chồng lại mất đi em gái.

Có khi mẹ mơ thấy dì út. Dì bị người ta giẫm đạp, bị đánh đập tàn bạo, hướng khuôn mặt đầm đìa máu nhìn mẹ tôi kêu cứu

"Cứu em...chị Sở cứu em..."

"Giết mẹ đi, kết thúc đi. Mẹ không muốn sống trong cảnh này... mẹ sợ phải ngủ, cứ nhắm mắt lại là những cảnh ấy lại hiện ra. Vân ơi, con có

thể...có thể kết thúc cuộc đời đau khổ này giúp mẹ được không con?"

Tôi ứa nước mắt, dặn hộ lý trông chừng mẹ tôi cẩn thận, tôi sợ mẹ tôi tự tử.

"A Di Đà Phật!" Tôi chấp tay trước vị trụ trì cúi đầu

"Thưa thầy, vì sao sống trên đất Phật mẹ con vẫn bị những thứ dơ bẩn ấy ám ảnh? Lẽ nào Phật Tổ còn không cao cường bằng thứ lời nguyện tà ác đó ư?"

"A Di Đà Phật!" Sư thầy trụ trì nhắm mắt

"Đức Phật từ bi có thể bảo vệ được con người khỏi ma quỷ nhưng con có chắc thứ đang ám ảnh mẹ con là ma quỷ không? Ma quỷ... có đôi khi ở chính trong tâm hồn của mỗi con người!"

Tôi mơ mơ hồ hồ bước đi. Ma quỷ ở trong tâm hồn ư? Tôi bắt đầu nhận ra ma quỷ ở chính trong tâm trí mình.

Mỗi đêm tôi đều không dám ngủ vì tôi luôn nghe thấy tiếng râm rì bên tai.

"Mày phải chết...không thoát được đâu...không thoát được đâu..." tiếng nói của Dị âm ỉ kéo dài trong đầu tôi.

Tôi không dám chắc có tiếng nói đó thật hay là mình tưởng tượng nữa. Có lẽ tôi sắp điên rồi. Tôi sợ hãi không dám tắt đèn, nhưng lần nào tỉnh dậy giữa đêm tôi cũng thấy phòng mình tối thui, rõ ràng đã có một thế lực siêu nhiên nào đó thích bóng tối hơn là ánh sáng.

Bà đồng nói Đồng Trinh Ngải không phải ma, chẳng phải quỷ mà là một lời nguyện. Cây Ngải sinh ra và phát triển ở nơi rừng thiêng nước độc, gần âm phần hơn dương thế, hấp thụ bao nhiêu tà linh oán khí của đất trời,

trải qua hơn 100 ngày luyện Ngải bằng máu tươi, hơn nữa người hiến máu nuôi ngải càng thù hận bao nhiêu càng khiến ngải tàn độc bấy nhiêu.

Địu thù hận gia đình chúng tôi như vậy, oán thù trong lòng cô ta đem theo phải độc địa đến mức nào? Có thể nói gia đình chúng tôi gieo ác gặp phải ác không? Tôi bật khóc. Nhớ tới gia đình ông bà Phú ở Cao Bằng tôi lại càng sợ hãi. Họ chết vô cùng thảm. Ai lại có thể tự cứa tay cứa chân mình? Con gái nào có thể xé toạc bụng mẹ mình? Tự móc mắt mình? Mà theo lời bà đồng, Ngải càng làm nhiều điều ác tà khí của nó càng tăng, càng thêm phần tàn độc. Một bàn tay vuốt ve lên cánh tay, sau đó luồn lên cổ tôi bóp chặt.

"Buông ra...buông..." tôi giãy dụa, toát mồ hôi hột khi nhận ra mình đang bị một cánh tay thít chặt vào cổ.

Tôi không sợ chết bằng việc sợ người thân mình chết. Tôi còn mẹ, còn anh trai, họ phải làm thế nào?

"Mày phải chết..." tiếng ai đó thì thầm sau đó tựa như có hàng trăm sợi dây thừng, hoặc cái gì đó đại loại như vậy quấn quanh người tôi, quanh tay chân tôi khiến tôi không thể cử động được.

"Tao sẽ không chết...tao sẽ không chết..."

Tôi gào lên trong khi cơ thể bị trói tối cứng đờ, ôxy sắp cạn kiệt.

"Con bé này, tỉnh lại đi..." tiếng gọi của anh trai kéo tôi trở lại dương thế.

Tôi bật dậy gục mặt vào ngực anh khóc nức nở "Em sợ quá, em vừa bị ác mộng..."

"Mày cứ thần hồn nát thần tính!" Anh trai tôi chế giễu

"Mày ở nhà chăm mẹ, đừng suy nghĩ về ma quỷ nữa. Không có ma quỷ trên đời đâu!"

"Có mà, nó đã..."

"Sống chết là chuyện của trời, ma quỷ nào thay đổi được!"

"Anh đi đâu à?"

"Mai tao đi Tây Nguyên một chuyến, có việc, ở nhà tự thu xếp..."

"Anh ơi, cẩn thận nhé!"

Anh tôi mỉm cười xoa đầu tôi rồi đứng dậy rời đi. T

ôi không biết được đó là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy anh trai mình còn sống. Tôi vẫn cố sức tìm Dịu khắp nơi nhưng vô vọng. Cô ta hình như đã biến mất khỏi thế gian này mất rồi. Bên cạnh đó, tôi vẫn mất ngủ triền miên. Tôi không có những giấc mơ đáng sợ như mẹ tôi, nhưng tôi lại luôn nghe thấy những giọng nói, có khi là tiếng hát, có khi là tiếng cười, hoặc có khi có những bàn tay thít chặt cổ, những cái rế cây dài trói chặt cơ thể tôi.

Ban đầu tôi cố chống cự nhưng sau đó tôi nhận ra mình thả lỏng và tĩnh tâm, niệm A Di Đà Phật, "nó" sẽ không bóp cổ hay trói tay chân tôi nữa.

Anh trai đã đi Tây Nguyên được 3 ngày.

Đêm thứ 3, tôi mơ.

Tôi mơ thấy anh trai bị một cô gái dùng dao đâm chết, moi tim rồi đưa lên miệng liếm. Máu từ trái tim tươi nguyên rỏ xuống làn da trắng nõn xinh đẹp của cô ta khiến khung cảnh trở nên ma mị một cách đáng sợ. Cô ta cười lớn "Sắp tới là mày!"

Tôi gào thét "Không...anh ơi...không..."

Tôi tỉnh dậy nhận ra cơ thể mình ướt đẫm như tắm.

Phù, hoá ra chỉ là mơ, chỉ là việc anh trai không có nhà khiến tôi lo lắng. Tôi nhìn đồng hồ, 3h sáng. Không biết gọi cho anh tôi giờ này có làm anh ấy nổi đóa không nhỉ? Nhưng không gọi thì rất sốt ruột. Nghĩ vậy tôi liền bấm máy gọi cho anh.

1 cuộc....2 cuộc....3 cuộc.....

Anh không nghe máy, chắc đã ngủ rất say rồi. Mang theo tâm trạng lo lắng, tôi rời phòng ngủ men theo hành lang tới phòng bếp tìm nước cam uống. Chưa tới cửa phòng bếp tôi đã nghe có tiếng người khóc thút thít vang vọng. Từng tầng da gà nổi lên khắp người. Tôi đứng trước cửa kính mờ thiết kế theo kiểu cửa kéo, bàn tay run run đặt lên thanh kéo, quát hỏi

"Ai đấy?"

Không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng khóc dữ dội hơn. Không phải tiếng đàn bà, cũng chẳng phải tiếng trẻ con mà giống như tiếng anh trai tôi đang khóc...

Sợ hãi, tôi vội kéo cửa bước vào bên trong. Đèn vàng hiu hắt chớp tắt, lúc sáng lúc tối. Anh trai tôi đang nằm trên nền nhà bếp, máu tươi nhuộm đỏ cả khoảng ngực, anh đang khóc

"Chạy đi...chạy đi..." anh vừa khóc vừa nói, máu vẫn không ngừng chảy.

Một tiếng cười lớn vang vọng giữa đêm

Khi tôi hoàn hồn chạy tới chỗ anh, cũng là lúc đèn nhà bếp tắt hẳn.

Sau khoảng 10s, đèn sáng trở lại, hình ảnh anh tôi nằm trong vũng máu đã biến mất. Tôi cố gọi cho anh tôi hàng trăm cuộc điện thoại sau đó nhưng anh không bắt máy.

6:30 sáng hôm ấy, cuối cùng cũng có người nhắc máy

"Xin hỏi đầu dây là ai? Có phải người nhà của anh Trần Tuấn Anh không? Chúng tôi là cảnh sát điều tra trọng án tỉnh Lâm Đồng. Anh trai cô là một trong những nạn nhân của vụ thảm án xảy ra ở khi biệt thự X..."

Bộp

Tôi làm rơi điện thoại xuống đất, ngất đi.

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 13: Đêm Cuối Cùng

Tôi đáp chuyến bay sớm nhất đến Đà Lạt, Lâm Đồng, sau đó theo chỉ dẫn của công an, bắt taxi đến biệt thự Ti gôn, nơi họ nói rằng vụ thảm án xảy ra. Cho đến tận lúc này, tôi vẫn chấp tay cầu nguyện tất cả những gì ai đó nói qua điện thoại chỉ là trò đùa dai của anh trai tôi, chỉ là một trò đùa dai mà thôi...

Thâm tâm muốn vậy nhưng tôi biết, xác suất tất cả là trò đùa sẽ không xảy ra. Anh tôi không phải người thích đùa...Biệt thự Ti gôn tĩnh lặng và cổ kính dưới nền trời mùa đông xám xịt của cao nguyên Đà Lạt. Từng dải cây leo rủ xuống trước hiên khiến căn nhà càng thêm phần u ám.

Tôi bước xuống taxi, chân như chùn xuống khi nhìn 4-5 xe cảnh sát đang nhấp nháy xung quanh, vậy tất cả đều là sự thực. Tôi lão đảo định lao qua dải băng hiện trường thì một anh cảnh sát chặn tôi lại

"Đây là hiện trường vụ án, không phận sự miễn vào..."

Tôi thất thần nhìn anh ta "Anh trai tôi ở trong ấy..."

Nhận ra vẻ trống rỗng và hoảng loạn trong mắt tôi, anh cảnh sát biết tôi không nói dối.

Anh nhìn tôi một lượt rồi gật đầu "Theo tôi vào trong gặp chỉ huy, sau đó tới nhà xác nhận dạng nạn nhân!"

Nghe tới nhận dạng nạn nhân, nhà xác, tôi khuyu xuống suýt ngã. Anh cảnh sát nhanh nhẹn đỡ được tôi, giọng khó xử

"Cô phải thật bình tĩnh tôi mới có thể đưa cô vào trong được..."

"Tôi...tôi..." tôi ngơ ngác nhìn anh cảnh sát

"Tôi sẽ bình tĩnh, anh đưa tôi vào trong đi!"

Tôi theo gót anh cảnh sát trẻ vào trong.

Ngay từ lúc bước chân vào phòng khách, tôi đã có thể ngửi thấy và nhìn thấy mùi máu cũng như vệt máu khắp mọi nơi.

Máu bắn trên tường.

Máu văng trên ghế sofa. Máu vũng dưới sàn nhà. Nơi này, căn nhà này, đã phải trải qua một cuộc thảm sát thế nào chứ?

Là Đồng Trinh Ngải ư? Hay một kẻ sát nhân tàn bạo nào đó đã ra tay và tất cả chỉ là một sự trùng hợp? Tôi nhớ tới ảo giác đêm qua về người phụ nữ đâm anh trai mình, khoét tim anh ấy... Chỉ huy của cuộc điều tra là một vị trung tá tầm trên dưới 40 tuổi có khuôn mặt sắc lạnh, ông ta trầm mặt nhìn tôi, gật đầu chào

"Xin chào, cháu là Vân từ Hà Nội phải không? Như chúng ta đã trao đổi qua điện thoại, chúng tôi mời cháu tới đây để nhận dạng và phối hợp điều tra. Trước mắt...chúng ta có thể đến nhà xác nhận dạng được không? Cháu đủ bình tĩnh chứ?"

Chẳng hiểu sao lúc ấy tôi vô cùng bình tĩnh. Không khóc. Không gào thét. Không kích động. Không ngất đi.

Tôi gật đầu "Vâng, cháu đủ bình tĩnh, xin chú đưa cháu đi gặp anh cháu..."

Anh tôi nằm trong nhà lạnh, khuôn mặt tím tái, không còn hơi thở. Mắt anh cũng không hề nhắm lại, mở lớn như vô cùng hoảng sợ và đau

đón. Ấy vậy mà lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh trai tôi lại là đêm hôm ấy, anh còn cười với tôi...

Lần này tôi không đủ bình tĩnh hay giả vờ bình tĩnh nữa, tôi bật khóc. Anh cảnh sát trẻ nhìn tôi ái ngại, dường như câu hỏi

"Cô có thể chắc chắn đây là anh trai cô không?"

Không còn cần thiết nữa. Anh ta đưa mắt cho người canh giữ nhà xác, người kia định kéo túi đựng xác đẩy vào ngăn lạnh.

"Đợi đã...đợi đã..." tôi run rẩy

"Tôi...tôi có thể vượt mắt cho anh ấy được không? Còn nữa, bao giờ thì tôi có thể đưa anh ấy về Hà Nội an táng?"

Anh cảnh sát trẻ gật đầu "Được, cô có thể...vượt mắt cho anh ấy. Việc trả xác cho gia đình để làm lễ an táng sẽ được thực hiện sau khi giải phẫu tử thi!"

Còn phải giải phẫu ư? Tôi đau lòng, chẳng lẽ việc tìm ra hung thủ hay nguyên nhân có ích gì?

Tôi biết ai mới là "hung thủ" đích thực. Là Đồng Trinh Ngải, là Diệu...Tôi đặt tay lên mắt anh trai, vượt nhẹ. Anh liền nhắm mắt, điều mà sau này tôi được biết những người ở hiện trường đã từng thử nhưng không thành công. Da anh tôi rất lạnh, nhưng trái tim tôi còn lạnh giá hơn trăm lần.

"Có...có thể không giải phẫu tử thi được không?"

"Xin lỗi, đây là án mạng đặc biệt nghiêm trọng. Đã có tất cả 6 người chết trong căn biệt thự Ti gôn đêm qua. Việc giải phẫu tử thi là bắt buộc để phục vụ công tác điều tra phá án..."

"Được...được..." tôi thất vọng

"VẬY...VẬY VÌ SAO ANH TÔI CHẾT? AI ĐÃ RA TAY? ANH ẤY CHẾT CÓ ĐAU ĐỚN KHÔNG?"

Anh cảnh sát nhìn tôi có chút phân vân, sau đó dường như chắc chắn tôi không liên quan gì đến vụ án, anh ta đáp

"Anh trai cô bị một cô gái trong số những người chết, chủ nhân của biệt thự Ti gôn dùng dao đâm chết!"

"Bọn họ gồm 6 người, đều sử dụng ma túy. Sau đó có thể do quá phấn khích, bọn họ đã tấn công nhau. Cả 6 người cùng chết..." anh cảnh sát ngập ngừng

"Riêng anh trai cô bị cô gái kia...mọi tim. Hiện chúng tôi chưa tìm thấy tim của anh ấy đâu!"

Tôi nhìn anh cảnh sát bằng ánh mắt trống rỗng sau đó lạnh nhạt

"Kiểm tra trong dạ dày của cô ta, cô ta đã ăn nó rồi!"

Tôi có thể nhận ra sự khiếp hãi trong mắt anh chàng cảnh sát trẻ, thậm chí anh ta đã lùi lại phía sau một bước.

ĐÊM CUỐI CÙNG

Tuấn Anh cùng đám bạn nhà giàu, trong đó có Hường, bạn gái mới của hắn đáp chuyến bay lên Đà Lạt, Lâm Đồng tụ tập ăn chơi một chuyến. Bọn họ đã chuẩn bị sẵn thuốc lắc, ketamin và ma túy dạng đá cho cuộc vui quên đường về này.

Gần đây hắn rất áp lực. Bố chết. Dì chết. Mẹ hắn thì hoá điên, hoặc ma ám, như lời em gái hắn, hoặc ngay cả em gái hắn cũng hoá điên rồi. Điều đáng sợ nhất là gần đây hắn thường nằm mơ thấy Tươi, con bé giúp

việc hần đã giúp bố hần chôn xuống sàn nhà kho cách đây 3 năm. Trong mơ con bé cứ đứng bên giường hần cười khúc khích, sau đó thì thầm

"Sắp tới sẽ là mày!"

Hần không phải kiểu người duy tâm, hoặc kiểu người sợ cái gì Nhân - Quả. Nếu không hần đã không bày ra cách chôn cô ta ngay trong nhà, hoặc xin lá bùa khóa Vong để cô ta không thể quấy nhiễu, cũng không thể siêu sinh được. Với hần chết là hết, người sống mới là quan trọng.

Thôi đi, làm gì có ma quỷ? Nếu có thì đã bị lá bùa Khóa Vong kia khóa lại, nếu không tại sao 3 năm cô ta không xuất hiện, gần đây mới xuất hiện để trả thù ư? Hần không tin vong hồn của một con bé nhà quê lại có thể phá quấy gia đình hần. Tất cả chỉ là trùng hợp, còn hần chỉ thần hồn nát thần tính mà thôi.

Hần mới quen Hường. Cô rất đẹp, là cháu gái thứ trưởng bộ y tế, cùng hần thật xứng đôi, tính khí còn rất hợp nữa, nhất là về độ chịu chơi. Nhóm bọn hần ngoài hần và Hường còn 2 đôi nữa, đều là con nhà giàu, thích ăn chơi hưởng thụ nên mới cùng lánh xa chốn Hà Nội xô bồ tìm đến vùng cao nguyên tuyệt đẹp này nghỉ dưỡng.

Bọn họ đã chơi thuốc thông 3 ngày 3 đêm.

Đêm thứ 3.

Hần vừa làm một khối đá, cảm thấy thèm muốn liền kéo Hường vào phòng riêng "làm chuyện người lớn".

Mấy đôi kia có lẽ cũng vậy...

Hần như một con dã thú xé toạc quần áo Hường đẩy cô lên giường, hôn cô ngẫu nhiên từ đầu đến chân, sau đó thọc mạnh vào trong người cô.

Hắn thoả mãn nghe tiếng cô rên rỉ, thoả mãn nhìn cô quần quai dưới thân mình.

"Aaaaa..."

Hường leo lên phía trên hắn ngồi, chủ động dao động thân mình khiến hắn sung sướng.

Nhưng lúc hắn đang lên cao trào, hắn bỗng nghe tiếng thì thầm bên tai

"Chuẩn bị nhé, sắp tới là mày..."

Hắn hoảng hốt nhìn cô gái đang ngồi trên thân mình, không phải Hường, cô gái xinh đẹp quyến rũ mà là cái xác phân huỷ một nửa của Tươi, với những con rết bò lồm ngồm khắp các vết thịt lở loét bốc mùi...

"Aaaaaa..."

Hắn hét lên đầy "cái xác" xuống đất "Cút đi, đồ ma quỷ!"

Tươi cười khùng khục, lộ ra hàm răng cái rụng cái còn

"Đang vui vẻ mà anh làm gì thế?"

"Cút đi...đồ ma quỷ...cút đi..." hắn suýt nữa thì "thượng mã phong" vì con ma khốn kiếp này.

Hắn không sợ ma, không sợ...Hắn vơ đồ vật xung quanh ném vào người "con ma", nào gối, điện thoại, điều khiển, gạt tàn...

"Con ma" nổi khùng, nó nhìn xung quanh, vớ được một cái tuốc nơ vít dài, nó giơ lên cao chọc mạnh vào vai hắn

"Đồ điên, mày mới là đồ ma quỷ, tao giết mày..."

Hắn đau đớn ôm bả vai bị tuốc nơ vít đâm trúng chạy khắp nhà. Hắn gõ cửa phòng đôi bạn khác, họ cũng đang làm tình.

Không hiểu "con ma Tươi" đã vút chiếc tuốc nơ vít và vớ được con dao phay lớn ở đâu, nó đuổi vào tận phòng. Hắn né chỗ nọ, né chỗ kia, kết quả là đôi nam nữ đang làm tình trên giường (có lẽ trong cơn phê) đã bị "con ma Tươi" chém chết. Máu tươi văng khắp ga giường trắng tinh...

Hắn chạy ra phòng khách, vừa chạy vừa hét "Có kẻ giết người...con ma giết người..."

Hai người bạn còn lại của hắn đang "hít" từng hơi đá, ngơ ngác nhìn hắn trần như nhộng lao tới.

"Chúng nó bị suyễn đang chơi trò rượt đuổi kia..." gã con trai chưa nhận ra sự nguy hiểm, cười ngơ ngẩn với bạn gái.

Xoạt. Xoạt.

"Con ma Tươi" cầm dao chém xối xả vào 2 người bạn đang ngáo đá của mình mà không thèm chớp mắt. Chỉ có hắn ngã ngửa ra sàn, cả cơ thể cứng đờ như bị ai trói.

"Không...không..."

Hắn thét lên, nhận ra trước mặt mình không chỉ là Tươi mà còn cả Dịu, hắn bỗng nhận ra 2 đứa con gái ấy nhìn rất giống nhau.

"Mày có biết đất lạnh như thế nào không?"

Tươi cười rũ rượi, cơ thể vẫn một nửa phân hủy, loang lổ máu thịt.

"Mày tưởng bùa khóa Vong sẽ khóa được tao mãi mãi à? Cơ thể tao còn có thể phân hủy thì bùa là giấy, sao có thể trường tồn..."

"Không...không...tôi không giết cô...là bố tôi...là bố tôi..."

Hắn lắc đầu lăm băm nhìn con dao đầy máu trên tay Tươi. Hắn sắp chết rồi. Cơ thể vẫn cứng đờ như bị ai đó trói chặt.

"Cả nhà mà đều đáng chết!" Tươi hét lên

"Tất cả, không có ai là vô tội...mày đã chôn tao..."

"Xin lỗi...tha cho tôi...tha cho tôi..." hắn lắc đầu.

"Tôi đã từng xin gia đình anh tha cho tôi, nhưng cuối cùng có ai tha cho tôi không?" Dịu chợt mỉm cười xen vào.

Khuôn mặt cô ta man mác buồn "Cho nên...ác giả, ác báo!"

Tươi quỳ xuống đặt mũi dao nhọn trên ngực hắn, khoét từng chút, từng chút một. Cho đến phút cuối của cuộc đời, hắn có thể nhìn thấy trái tim còn đang đập của mình bị Tươi nắm lấy...Trên thực tế không có Tươi, cũng chẳng có Dịu, chỉ có Hường - cô gái đang phê thuốc đã giết người, khoét tim bạn trai sau đó ăn sống!

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 14: Sàn Nhà Kho.

"Ác giả ác báo...sắp đến lượt mày..." tiếng rì rầm vang lên hàng đêm khiến tôi mất ngủ.

Tôi hét lên "Tao không làm gì chúng mày cả, chúng mày mới là lũ ma quỷ độc ác..."

Tôi như thấy Dịu và Tươi đứng nơi chân giường nhìn mình rồi cười. Tôi ném gối ôm, 2 thứ ảo ảnh ma quái biến mất.

19 tuổi, tôi đồng thời trải qua nỗi đau mất bố, mất dì, mất anh trai, mẹ thì gần như hoá điên, thậm chí con trai bà chết thảm tôi cũng không dám nói với mẹ.

Đám tang của anh trai tôi được tổ chức một cách lặng lẽ, âm thầm, không có nhiều người đưa tiễn. Báo chí đưa tin 6 thanh niên vì chơi thuốc mà tàn sát nhau. Riêng bản thân tôi biết có thứ khác độc ác hơn vạn lần đã giết vô số người, trong đó có những người có tội thực sự nhưng không đáng chết, có những người hoàn toàn vô tội.

Bà đồng từng nói Đồng Trinh Ngải càng được tưới máu càng độc ác. Nó đã giết bao nhiêu người, vậy đến khi nào giết nốt cả tôi và mẹ nó mới dừng lại sao? Liệu nó có thể dừng lại hay không? Làm cách nào tôi tìm được Dịu? Những câu hỏi cứ quẩn quanh trong đầu tôi. Sẽ có người nói nếu là tôi họ sẽ tự sát. Đừng nghĩ tôi chưa từng thử. Nhưng cứ nghĩ đến mẹ tôi, người duy nhất tôi muốn bảo vệ trên đời đang gặp nguy hiểm, tôi lại không dám chết. Điều đáng sợ nhất không phải cái chết của bản thân mình mà

chính là nhìn những người thân bên mình ra đi mà bất lực. Tôi rơi nước mắt ngủ thiếp đi.

Trong mơ, tôi thấy anh trai đang đi đằng trước, vào trong một khu rừng, tôi sợ nhưng vẫn lẻo đẻo đi theo anh. Tôi thấy lỗ thủng trên ngực anh. Anh chết là người không toàn vẹn, chẳng có trái tim, cũng từng bị người ta mổ phanh ra khám nghiệm. Anh từng là người thông minh nhất, tài giỏi nhất trong mắt tôi, vậy mà cũng chì vì lời nguyền đó, anh chết...

"Anh ơi..."

"Sàn nhà kho..."

"Anh ơi...em thương anh lắm..."

"Sàn nhà kho..."

Anh chợt ngừng lại, đứng từ xa nhìn tôi bằng khuôn mặt trắng bệch của mình.

Anh khóc. Từ mắt anh chảy ra hai dòng lệ đỏ tươi như máu. Tôi muốn đi tới nhưng đất bằng bỗng biến thành một dòng sông ngăn trở, tựa như tôi và anh trai bây giờ, âm dương xa cách. Anh lắc đầu, huyết lệ vẫn rơi. Anh nhắc lại một lần nữa

"Sàn nhà kho..."

Sau đó.

Chẳng có sau đó.

Tất cả chỉ là một giấc mơ, tan biến. Người chết thì đã chết rồi. Người sống là tôi tỉnh dậy cô độc giữa căn nhà rộng lớn.

Ma quý ư? Sẽ có lúc bạn gần với ma quý đến nỗi bạn chẳng còn sợ nó nữa. Đên đây di...

"Anh cậu nhắc đến sàn nhà kho ư?" Hà hỏi tôi.

Nó lo lắng cho tôi vô cùng. Từng ấy chuyện xảy ra với tôi, nó nói tôi không vào trại tâm thần đã là một điều cực kỳ may mắn. Nó quyết định sang nhà ngủ với tôi vài hôm, mặc dù tôi cảnh báo Đồng Trinh Ngải ngày càng mạnh và thèm khát máu tươi, ở cạnh tôi sẽ gặp nguy hiểm nhưng nó nói

"Sợ gì chứ, tớ rất muốn gặp ma một lần!"

Đồng Trinh Ngải chẳng phải ma hay vong linh gì, nó là thứ tinh hoa tà ác của đất trời, được nuôi bằng thù hận của một cô gái trẻ...

"Ừ, anh ấy nhắc đến trong giấc mơ đêm qua!"

Tôi mệt mỏi nhìn Hà đang xếp chỗ quần áo của nó vào tủ của tôi.

"Vậy phải kiểm tra rồi. Anh ấy chẳng tự dưng trốn quý môn quan gặp cậu nói những lời dư thừa!"

Hà trầm ngâm "Đợi tớ sắp xếp xong đồ đạc này rồi chúng ta đến nhà kho kiểm tra, ok không?"

"Ừ!" Tôi uể oải gật đầu.

4h chiều hôm ấy...

Tôi cùng Hà tiến vào nhà kho sau nhà tôi để kiểm tra.

Nhà kho nhà tôi là nơi để đồ cũ, rất nhiều năm nay tôi chẳng bước chân vào đó. Mà chẳng hiểu sao tôi không hề thích nơi này, vừa bụi bặm, bẩn thỉu, lại có chút gì đó u ám, rờn rợn. Giống như trong tiểu thuyết hay

phim ảnh, nhà kho luôn là nơi ma quỷ trú ngụ, hoặc cất giấu những bí mật kinh thiên động địa nào đó. Vì sao anh tôi lại nhắc đi nhắc lại sàn nhà kho? Lẽ nào anh cất giấu bí mật nào đó nơi này ư?

"Nơi này...lạnh quá nhỉ!" Hà vừa dò dẫm bước vào, vừa ôm vai.

Nhà kho không lắp đèn sáng như các phòng khác trong nhà mà lắp bóng đèn vàng tạo ra khung cảnh mờ mờ, cộng với sự lạnh lẽo u ám khiến tôi có cảm giác rờn rợn.

"Chắc lâu không có ai xuống đây..." mùi ẩm mốc và bụi bặm khiến tôi khó chịu.

Nơi để đồ cũ này thì có gì mà xem xét chứ? Tôi nhú mày.

"Anh Tuấn Anh nói gì? Sàn nhà kho đúng không?"

Hà liếc mắt xuống sàn nhà kho. Có một thứ không ăn nhập gì với nhà kho này, đó là chiếc thảm lớn dài trên sàn. Nhà kho không phải nơi cần dùng đến thảm, nhất là thảm lớn như thế để bày trong phòng khách thế kia Hà cũng nhận ra sự bất hợp lý của chiếc thảm.

Nó thì thầm "Theo tớ...theo tớ thì vấn đề chắc hẳn nằm dưới tấm thảm này..."

Nó nhìn tôi, tôi nhìn nó. Hai đứa có chút rùng mình. Dưới tấm thảm này liệu là cái gì? Một căn phòng bí mật? Không thể, tôi biết nhà tôi chẳng có căn phòng bí mật nào cả. Hay một cuốn nhật ký ghi lại điều gì đó có thể giúp gia đình tôi thoát nạn? Nhưng tôi biết anh tôi chẳng bao giờ viết nhật ký cả. Vậy...vậy có thể là gì?

"Tớ lật lên nhé?" Hà dò hỏi.

Tôi có chút suy nghĩ rồi gật đầu. Nó bước tới chậm rãi lật thảm, còn tôi thì nín thở. Từng lớp bụi bay lớn vờn trong không khí khiến tôi có cảm giác như sương mù, mà ảo giác về một cô gái mặc váy trắng, trên người loang lổ những vết máu đang đứng trong góc nhà nhìn tôi khiến tôi nổi da gà. Nền đất nhà kho hiện ra. Không phải gạch mà là đất.

Trước đây nơi này đã từng bị ai đó đào xuống - chôn thứ gì đó - sau đó lấp đất lên, phủ tấm thảm lên trên để che mờ dấu vết. Tôi kinh hãi lùi lại, trong khi Hà vớ chiếc xẻng gần đấy, bình tĩnh

"Tớ nghĩ bí mật nằm dưới lớp đất này, chúng ta đào lên thôi..."

Hơn một tiếng sau...

Tôi và Hà chạy ra khỏi nhà kho nôn thốc nôn tháo, vừa nôn vừa khóc. Chúng tôi đào được một thi thể phân huỷ gần hết. Thông qua di vật còn lại trên cơ thể cô ta, như chiếc vòng cổ bằng ngọc trai quê mùa, chiếc đồng hồ hàng nhái tôi từng nhìn thấy cô ta đeo, độ dài của tóc, chiều cao...

tôi có thể đoán tới 90% đó là Tươi, cô giúp việc đã ăn cắp tiền rồi mất tích 3 năm trước. Một người tưởng như mất tích nhưng lại được tìm thấy xác ở dưới sàn nhà bạn. Bạn có thể tưởng tượng ra điều gì?

"Báo cảnh sát...báo cảnh sát..." Hà lẩm bầm như người điên

Đối với nó, có lẽ đây là ấn tượng kinh hoàng nhất cuộc đời từ trước đến giờ. Nhưng với tôi, chẳng còn điều gì có thể khiến tôi sợ hãi được nữa. Sau khi cảnh sát chụp ảnh và khám nghiệm hiện trường sau đó di dời cái xác, họ lấy lời khai của tôi. Loại bỏ đi chi tiết giấc mơ về anh trai, tôi chỉ nói qua loa là mình xuống nhà kho lấy đồ, phát hiện ra sự bất thường của tấm thảm, chúng tôi đào lên thì thấy xác cô gái dưới sàn nhà...

Tôi mệt mỏi cùng Hà leo lên giường ngủ. Nói là ngủ nhưng chúng tôi vẫn còn ám ảnh về thi thể đó mãi không thể chợp mắt.

Hà chợt hỏi tôi "Cậu có suy nghĩ gì về cái chết của con bé đó không?"

"Điều đó...chắc chắn liên quan đến bố và anh tớ..." tôi nhắm mắt, lắc đầu nhớ lại.

Đầu tiên tôi tưởng gia đình tôi đúng nhưng hoá ra lại sai hoàn toàn. Đến bây giờ tôi còn biết được bọn họ liên quan đến cái chết của Tươi, bảo sao cô ta luôn xuất hiện trong những giấc mơ và cơn ám ảnh của tôi.

Vậy có thể Tươi đã bám theo cô gái mang nhiều uất hận là Dịu, cùng cô ta nguyện rửa gia đình tôi, có lẽ bởi vậy lời nguyện đó mới độc ác đến như thế, phải không?

Mãi suy nghĩ, tôi ngủ thiếp đi. Nửa đêm, tôi nghe tiếng lạch cạch bên tai. Tôi mở mắt cảnh giác, gần đây sự cảnh giác của tôi đã tăng lên rất nhiều. Căn phòng tối om mặc dù trước khi thiếp đi tôi nhớ mình vẫn để đèn.

"Ai đấy? Hà à? Cậu đang làm gì thế..." tôi lớn tiếng hỏi sau đó với tay bật đèn ngủ.

Trong ánh đèn ngủ mờ mờ, tôi suýt nữa đã hét lên khi thấy Hà, con bạn thân của tôi đang đứng nơi cuối giường, mặc một chiếc váy dài màu đỏ (trong tủ quần áo của tôi), mỉm cười

"Chị thấy em mặc váy này đẹp chứ?"

Trong đầu tôi hiện ra cảnh cách đây hơn 3 năm, con bé giúp việc Tươi cũng đã từng đi mua một chiếc váy diêm dúa màu đỏ sau đó diện trước mặt tôi hỏi một câu y như vậy, sau đó tôi và mẹ tôi đã lén cười sau lưng chê thẩm mỹ của nó

"Đúng là đồ nhà quê!"

"Chị thấy em mặc váy này đẹp chứ?"

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 15: Bùa Khóa Vong

Tôi ngã ngửa từ giường xuống đất, trong khi Tươi trong thân xác Hà từ từ bước tới, trên môi là nụ cười quái dị

"Em mặc có đẹp không chị?"

Đèn ngủ nhấp nháy, chớp mắt Hà biến thành cái xác thối rữa đang phân huỷ gần hết, máu thịt loang lổ. Kinh hãi nhất là một miếng thịt trên mặt cái xác rơi xuống đất

"Bẹp" một tiếng.

Đến lúc này tôi không còn chịu đựng được nữa, gào lên

"Giết tao đi...giết tao đi...mày giết ..."

Tươi cười rũ rượi, trong khi cách đó vài bước chân tôi thấy Dị trên tay là chậu cây có bông hoa đỏ, Đồng Trinh Ngải, sắc mặt trắng bệch nhìn mình. Hình như tôi nghe cô ta lầm bầm

"Máu...máu...dừng lại đi..."

"Cậu làm sao thế?"

Hà gấp cho tôi một miếng thịt, lo lắng hỏi

"Đêm qua cậu không ngủ được à?"

""Đêm qua tớ mơ thấy ác mộng, tớ mơ thấy cậu biến thành Tươi..."

"Biến thành cô gái dưới sàn nhà kho đó ư?"

Hà có chút rùng mình "Đáng sợ quá!"

"Mà...không biết cô ấy bị ai giết nhỉ, cậu có suy đoán gì không?"

"Ác giả ác báo..." tiếng nói đâu đó văng vẳng bên tai tôi.

Là chúng tôi, là gia đình chúng tôi, nhân quả đến rồi.

"Dừng xe...dừng xe..." tôi hét lên.

Anh tài xế taxi chột phanh gấp. Tôi mở cửa lao xuống xe.

Hà vội trả tiền rồi chạy theo tôi "Cậu làm gì thế?"

"Dịu...là cô phải không?" Tôi chạy theo hình bóng vừa khuất vào góc phố, gào lên.

Rõ ràng tôi vừa thấy bóng cô ta đi lại trên đường. Chắc chắn là cô ta, không phải là ảo giác. Tôi đứng ngơ ngác giữa dòng người qua lại tìm kiếm hình bóng của Dịu nhưng không thấy. Chỉ có tìm ra cô ta mới có thể kết thúc tất cả việc này. Một là chấm dứt, hai là chết đi... tất cả cũng phải nên có hồi kết.

"Á..." Hà đột ngột kéo tôi, 2 chúng tôi ngã ra đất.

"Mù à? Sao lại đứng giữa đường như thế?"

Người lái xe suýt nữa đâm vào tôi gào lên. Tôi đau đớn ôm cánh tay bị trầy xước, nước mắt rơi lã chã. Hà thì rồi rít xin lỗi người ta.

"Làm gì có ai? Cậu đừng nhầm lẫn giữa hiện thực với ảo giác, tớ sợ lắm!" Hà vừa như mắng tôi vừa như bắt lặc.

"Rõ ràng tớ vừa thấy cô ta, rõ ràng là cô ta..." tôi lẩm bẫm

"Không phải ảo giác, không phải ảo giác!"

"Thôi được rồi, tớ có người quen làm thám tử, tớ sẽ nhờ anh ấy giúp tìm kiếm tung tích của Dịu, cậu đừng mơ mơ thực thực nữa!"

"Tuấn Anh đâu?" Mẹ nắm tay tôi yếu đuối hỏi.

"Anh...anh ấy theo đoàn công tác của trường đi thực tập ở Thụy Điển mẹ ạ..." tôi gượng cười trấn an mẹ.

Việc anh tôi đã chết dĩ nhiên tôi không thể để mẹ tôi biết được, nhất là vào lúc này, khi tâm trí của mẹ tôi lúc tỉnh lúc mê. Mẹ tôi nằm trên giường, mắt nhắm hờ, gầy rộc đến mức chỉ còn da bọc xương.

"Gần đây mẹ hay nằm mơ thấy bố con..." mẹ tôi chợt mở mắt trừng trừng nhìn tôi

"Bố đứng cạnh thằng Tuấn Anh...thằng bé bị thương, trước ngực loang lỗ máu!"

Tôi giật thót sống sờ nhìn mẹ.

"Nói thật đi...con trai mẹ đã gặp chuyện gì phải không...phải không..."

Tôi cố cắn chặt môi không cho mình bật khóc, hít một hơi thật sâu cố nở nụ cười

"Không có đâu mẹ, đang yên đang lành sao có thể gặp chuyện được. Anh ấy đang ở Thụy Điển, sẽ sớm về thôi!"

"Con không nói dối mẹ chứ? Mẹ chỉ còn có các con."

"Vâng. Chúng ta sẽ an toàn, mẹ yên tâm...chúng ta sẽ an toàn!"

"Nam Mô A Di Đà Phật. Thưa thầy, vì sao gia đình chúng con lại khổ thế?"

Tôi ngồi trên bồ đoàn nhìn vào lưng sư thầy trụ trì, vừa khóc vừa hỏi.

"Cuộc sống có nhân có quả, có thiện giả, thiện báo, ác giả, ác báo. Đã bao giờ con tự hỏi, những khổ sở này có phải do bản thân gia đình con tự tạo nên không?"

"Vâng...vâng...nhưng chẳng lẽ chúng con sai đến nỗi tất cả phải mất mạng sao? Đâu phải ai cũng mang tội chết. Vì sao đức Phật từ bi vẫn để cho những thứ độc ác như bùa ngải tồn tại để hại người?"

Sư thầy trụ trì im lặng, không quay lại nhìn tôi. Tôi thấy thầy không đáp liền thất vọng định rời đi.

Cuối cùng thầy nói "Đức Phật từ bi với chúng sinh nhưng lại không điều khiển được lòng người. Có những người chọn cách lấy ân báo oán, nhưng có những người chọn cách lấy oán báo oán, cũng vì trong tâm người ta bị ma quỷ chiếm hữu. Nếu thực sự con vô tội, hãy tin vào luật nhân quả, sẽ có đường lùi cho chính bản thân con!"

"Bùa Khoá Vong!"

Bà đồng nhìn bức ảnh Hà chụp lại thi thể của Tươi khi chúng tôi đào lên, lấy tay chỉ vào mảnh giấy màu vàng đã rách nát, mục ruỗng một nửa

"Kẻ nào đã dùng Bùa Khoá Vong để phong ấn cô ta?"

"Cháu...cháu không biết!" Tôi lắc đầu

"Nhưng có lẽ...có lẽ là anh cháu hoặc bố cháu đã...đã giết chết cô ta. Cháu tin là như vậy!"

Tôi khó nhọc nói. Phải công nhận sự thật rằng những người mình từng tưởng là tốt đẹp nhất trên đời hóa ra là kẻ xấu, là kẻ giết người với tôi là điều khó khăn nhất. Họ đáng phải chết, đúng vậy không?

"Bùa Khoá Vong của người Mường, một pháp thuật cổ xưa nhưng thực sự độc ác không kém gì Ngải. Thứ bùa này nếu phát huy đúng tác dụng sẽ khiến vong linh dù có chết oan khuất cũng sẽ không thể tác oai tác quái, vĩnh viễn bị khoá chặt tại thân thể mình, không thể siêu sinh hay đầu thai đi kiếp khác!"

Bà đồng chìa tay một lần nữa vào lá bùa trên ảnh

"Nhưng ở đây kẻ đưa cho người nhà cô lá bùa này đã không thực sự chỉ dẫn cách yểm đúng đắn nhất, chỉ khiến vong linh bị giữ chân tạm thời. Khi lá bùa bị rách nát hoặc mục ruỗng theo thời gian, lá bùa cũng mất đi công dụng. Vong linh oan khuất của người nữ trẻ bị khoá chân suốt 3 năm sẽ càng trở nên độc ác, trở thành ác linh. Nó sẽ tìm kiếm một linh hồn yếu đuối, thù hận để thao túng..."

Bà đồng lạnh lẽo

"Theo như lời cô kể, cô thường thấy 2 người con gái một đã chết, một còn sống đi cùng nhau phải không?"

"Vâng...vâng..."

"Phải nhanh lên vì cô gái đó yếu lắm rồi. Nếu cô ta chết đi, linh hồn cô ta sẽ vĩnh viễn bị Đồng Trinh Ngải chiếm trọn. Theo sự thao túng của ác linh chết oan kia, nó sẽ không để yên cho cô và mẹ cô đâu..."

Bà đồng nhìn sang Hà thần bí "Mà không chỉ dừng ở đó, còn có những người xung quanh cô, thậm chí những người vô tội khác nữa!"

Tôi đưa bà đồng đến nhà kho sau nhà của mình để bà đồng làm lễ gọi hồn Tươi. Bà đồng vẽ một cái vòng tròn, xung quanh cắm nến. Bà ngồi vào giữa vòng tròn, chấp tay lăm bắm gì đó.

"Tôi chuẩn bị gọi cô ta lên đây nhập vào tôi. Các cô phải nhớ, đây là ác linh không phải là vong linh bình thường. Nhờ sự phản phệ của Bùa Khoá Vong, linh hồn cô ta càng thêm độc ác hơn người thường rất nhiều. Các cô tuyệt đối không được bước chân qua vòng tròn lửa này..." bà đồng nói

"Tôi sẽ thông qua cảm xúc của cô ta để xem hiện giờ cô gái kia cùng cây Đồng Trinh Ngải hiện giờ đang ở đâu..."

"Nào, bắt đầu!"

Bà đồng gục mặt, cả cơ thể giật lên vài cái sau đó vài chục giây, bà ta ngồi thẳng dậy, nhìn chúng tôi bằng ánh mắt kỳ lạ, khoé miệng nhếch lên cười cười

"Là các chị à?"

"Tươi...Tươi phải không?"

Tôi run rẩy hỏi, cùng Hà đứng cách vòng tròn một đoạn.

"Em đây...chị vẫn nhận ra em à?"

Tươi trong thân xác bà đồng bình tĩnh nói

"Mặc dù đã thối rữa và mục nát?"

"Ai...ai đã giết cô?"

Tôi hỏi "Là bố tôi? Hay anh trai tôi?"

Mắt Tươi chột vẫn đỏ, nó cười khùng khục

"Giết tao ư?" Nó nhắc đi nhắc lại câu hỏi

"Ai ư? Là lão ta...rồi nó xui lão ta chôn tao...còn dán bùa để tao bị ghim mãi mãi tại nơi lạnh lẽo này..."

Nó đứng hần dậy, cơ thể hơi lão đảo. Nó định bước ra khỏi vòng lửa nhưng bị ánh sáng của những ngọn nến ngăn lại

"Khi chúng mày sống hạnh phúc thì tao nằm đây lạnh lẽo...vĩnh viễn bị lãng quên..."

"Họ...bố tôi, anh tôi đã chết rồi. Tất cả có phải nên dừng lại không? Tôi vừa khóc vừa nói

"Cô đã trả thù được rồi mà, vì sao còn muốn đuổi cùng giết tận tôi và mẹ tôi?"

"CHÚNG MÀY NGHĨ TẤT CẢ ĐÃ KẾT THÚC Ư? KHÔNG BAO GIỜ..."

Tươi chột gào lên "CHÚNG MÀY SỐNG HẠNH PHÚC KHI CHÀ ĐẠP LÊN MẠNG SỐNG VÀ DANH DỰ CỦA NGƯỜI KHÁC!"

"CHÚNG MÀY SỢ CHẾT CHẲNG LẼ TAO KHÔNG SỢ CHẾT Ư? TAO CÒN BAO NHIÊU NĂM TỐT ĐẸP CỦA CUỘC ĐỜI ĐÃ PHẢI NẪM DƯỚI NÀY NƠI ĐẤT LẠNH.CHÚNG MÀY ĐỔ CHO TAO TỘI ĂN CẤP RỒI BỎ TRỐN, ĐỔ CHO CÔ ẤY TỘI CƯỚP CHỐNG NGƯỜI KHÁC..."

"PHÚC ĐỨC TẠI MẪU. SẼ KHÔNG THOÁT ĐẬU...SẼ KHÔNG THOÁT ĐẬU!"

Tươi vừa gào vừa lấy tay mình cào lên mặt, lên khắp người nó, hay người bà đồng đến rướm máu, không nghi ngờ gì nữa nó đang cố gắng huỷ diệt cái thân thể nó đang nhập vào.

"Nhìn kìa, nó đang làm hại bà ấy..." Hà gào lên, tôi lo sợ.

Chẳng lẽ lại một người nữa bị hại do dính dáng đến tôi và gia đình tôi? Tôi gấp gáp suy nghĩ quên mất lời dặn của bà đồng là tuyệt đối không được vào trong vòng tròn lửa, lập tức nhảy vào trong kéo cánh tay đang tự cào cấu mình của Tươi.

Ngay lập tức nó liền ngừng cào cấu mình, lao tới bóp cổ tôi

"KHÔNG THOÁT ĐÂU...KHÔNG THOÁT ĐÂU...ÁC GIẢ ÁC BẢO..."

Tôi thấy không khí sắp cạn kiệt, tôi không thể thở được nữa! Trong lúc tôi tưởng mình sắp chết, Tươi bỗng thả tôi ra. Cả cơ thể bà đồng chợt giật lên mấy cái sau đó ìu xìu đổ gục xuống.

"May quá...may quá...có tác dụng rồi..."

Hà ôm chầm lấy tôi vừa khóc vừa nói.

"Cậu vừa làm gì vậy?" Tôi khò khè hỏi nó.

"Tớ thủ sẵn máu chó theo người mà...tớ vừa hất vào nó..."

Tôi khó nhọc mỉm cười.

Cô đồng lúc này tỉnh táo trở lại, lăm bằm

"Gần một cây cầu sắt...có tiếng tàu lửa đi lại..."

"Gầm cầu Long Biên phải không cô?"

Ba chúng tôi nhìn nhau, trong mắt như có tia hy vọng .

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 16: Sẽ Cho Tôi Tất Cả Những Gì Tôi Muốn

"Cô bị thương rồi..." tôi chỉ những vết cào cấu trên người bà đồng có chút áy náy.

Là vì giúp tôi...

"Không sao. vết thương ngoài da thôi!" Bà đồng lắc đầu

"Cô ta thực sự mạnh lắm đấy. Cô gái nuôi ngài kia là bị cô ta thao túng!"

Tôi nghĩ tới Dịu. Con bé vốn ít nói, hiền lành. Ngày nó bị phát hiện đang ở trên giường cùng bố tôi, tôi đã nghĩ cái vỏ bọc hiền lành của nó là do nó nguy trang nên, rằng đám con gái quê mùa đó toàn là lũ thích trèo cao, tôi khinh ghét nó. Tuy không trực tiếp đánh đập lăng mạ nhưng tôi cũng không ngăn cản, bàng quang đứng nhìn. Tôi cũng là một trong số những hung thủ đã đẩy Dịu vào bước đường cùng.

Tôi hối hận, thực sự hối hận. Ước gì tôi đã ngăn cản mẹ tôi, dì tôi đánh đập Dịu. Ước gì tôi đã ngăn cản anh trai tôi quay video rồi tung clip. Ước gì...Nhưng điều ước sẽ chỉ là điều ước, nếu ai ước cũng thành sự thật thì thế giới đã chẳng có khổ đau. Bố tôi, dì tôi, anh tôi...tất cả đã trả giá bằng chính mạng sống của mình cho những sai lầm mà họ gây ra.

Còn tôi, liệu tôi có thể nào tìm được cách hoá giải lời nguyền này cứu mạng chính bản thân tôi, và người mẹ yếu đuối của mình không? Đội ngũ thám tử mà Hà quen đã theo chỉ dẫn của chúng tôi, tìm một cô gái trẻ 15-16 tuổi ở quanh khu vực gần cầu Long Biên.

Nghĩ rằng khoan vùng sẽ nhanh chóng tìm thấy nhưng họ cũng mất đến vài ngày mới tìm được một địa chỉ mà họ cho rằng đó là Dịu.

11h đêm

Nhận được cuộc gọi của thám tử. Tôi kể với Dịu rồi hỏi nó

"Bây giờ đã muộn...nên tới đó luôn hay để mai ban ngày rồi tới?"

Quả thực đến gặp cô ta vào cái thời điểm giữa đêm thế này tôi có chút rờn rợn.

"Tớ luôn đi, không nhớ cô ta biết được, mai liền bỏ đi thì chúng ta biết tìm cô ta ở đâu?"

Hà bật dậy kích động. Tôi gật đầu. Phải rồi, khó khăn lắm mới tìm được cô ta, nhờ chẳng may cô ta đi mất...Hai chúng tôi vội bắt taxi lao đi giữa đêm.

Tôi còn cẩn thận nhắn tin cho bà đồng địa chỉ, thông báo chúng tôi sẽ lập tức tới đó huỷ cây Ngải. Khu nhà trọ xóm liễu dưới gầm cầu tồ tàn, quỵện vào khung cảnh đêm tối mùa đông lạnh đến ảo não khiến cho chúng tôi có chút sợ hãi. Dịu và cây Ngải Đồng Trinh đang ở đây sao? Liệu đêm nay tôi có phá huỷ cây Ngải để rũ bỏ lời nguyền độc ác này hay không?

"Phòng... phòng bao nhiêu?" Tôi nghe giọng Hà run run bên cạnh.

"Phòng 13!"

Hai chúng tôi nhìn nhau, hít một hơi thật dài, đẩy cánh cửa sắt ngoài cổng, chậm chạp tiến vào bên trong khu trọ. Mùi ẩm mốc, mùi hôi thối của nhà vệ sinh công cộng... hoà lẫn vào bóng đêm. Ánh đèn leo lét từ cột đèn ngoài cổng khiến bóng hai chúng tôi đổ dài xuống nền đất.

Cộc cộc!Tôi gõ cửa căn nhà số 13.

Cánh cửa gỗ màu xanh với số 13 được sơn đỏ chót đã nhạt màu theo năm tháng. Bên trong là tĩnh lặng.

Tôi lại gõ cửa, nhẹ giọng "Có ai ở đây không?"

Nhưng đáp lại câu trả lời của tôi là sự im lặng đến ghê người.

"Đẩy cửa vào đi..." tôi nghe giọng Hà vang lên bên tai mình, lập tức liền đẩy cửa.

Cửa không khoá.

Chúng tôi bước vào căn phòng trọ tồi tàn, bừa bộn, đồ đạc vứt ngổn ngang khắp nơi. Căn phòng đã lâu không được dọn dẹp, đồ ăn, quần áo, rác rưởi...tung tóe khắp phòng, mùi hôi thối bốc lên khiến tôi khó chịu nhăn mũi. Ánh đèn từ bóng đèn tròn trên tường chọt chao đảo, gió từ đâu thổi tới khiến tôi lạnh gáy. Không có ai trong này!

"Không có Dịu ở đây..." tôi quay sang nhìn Hà lo lắng

"Thám tử báo lại là ở đây mà, tại sao không có ai?"

Hà đứng ngay sau lưng tôi, khuôn mặt nó bình tĩnh đến kỳ lạ. Nó lướt nhìn căn phòng một hồi, chọt cười

"Vì căn bản cô ta vốn dĩ không ở đây..."

Tôi chưa kịp định hình sự quái của Hà thì thấy phần gáy đau đau. Tôi ngất đi!

Khi tỉnh lại tôi nhận ra mình đang bị trói trên một cái ghế, xung quanh tối đen như mực.

Phụt. Đèn sáng lên khiến tôi loá mắt.

Tôi đang bị nhốt trong một căn phòng giống như kho để hàng, rất rộng. Hà bước vào, vừa đi vừa cười rất tươi. Tôi run rẩy trong thoáng chốc, lý do Hà làm như thế này với tôi là gì? Có phải nó bị Đồng Trinh Ngải ám rồi không?

"Tớ xin lỗi...tớ xin lỗi..." tôi vừa khóc vừa nói.

Hà có chút sững sốt sau đó cười "Vì sao lại xin lỗi tớ? Không trách tớ đã bắt cậu đến đây sao?"

"Vì tớ cậu mới bị Đồng Trinh Ngải ám phải không?"

Tôi nước mắt ngăn nước mắt dài hơi "Dịu...cô ở đâu...tới đây đi...giết tôi và tha cho cậu ấy, cậu ấy vô tội..."

Tiếng của tôi âm vang khắp căn phòng, Dịu không xuất hiện Hà chợt cười rũ rượi, cười đến gập cả người.

"Đừng cười nữa...Tươi? Hay Dịu? Hay Đồng Trinh Ngải? Kết thúc đi...dừng tại đây đi...cậu ấy vô tội mà..."

"Tớ là Hà. Vân, tớ là Hà..." Hà chợt ngừng cười, tiến tới nắm lấy cằm tôi, bắt tôi nhìn thẳng vào mặt nó.

"Không phải Tươi, lại càng chẳng phải là Dịu!"

"Cậu...cậu bị ma ám rồi..." tôi lắp bắp.

"Chẳng có ma nào ám được tớ cả!" Hà buông tôi ra.

"Không...không bị ám ư?" Tôi ngây ngô nhìn đứa bạn thân.

"Chưa bao giờ, và sẽ chẳng bao giờ!"

"Vậy thì...vì sao? Vì sao lại đưa tớ đến đây?"

"Câu chuyện rất dài..." tôi nghe giọng nó ngân nga

"Từ rất lâu có một cô gái nhà nghèo chơi thân với một cô gái nhà giàu. Cô gái nhà nghèo học giỏi hơn, ngoan ngoãn hơn nhưng vì cô ta nghèo nên tất cả mọi người, từ giáo viên, bạn bè, tất cả những người xung quanh đều không ghi nhận sự cố gắng của cô mà luôn dành mọi thứ tốt nhất cho cô bạn nhà giàu kia. Cô bạn nhà giàu luôn được bố mẹ mua quần áo đẹp, ngồi ô tô tới trường, tất cả bạn nữ trong lớp đều muốn làm bạn cô ta, tất cả các bạn nam trong lớp đều muốn làm bạn trai cô ta. Rồi cô gái nhà nghèo thích một chàng trai. Cô ấy rất vui khi chàng trai đó gần đây hay nói chuyện với mình, tâm sự với mình. Cô tưởng rằng cậu thích cô. Nhưng hoá ra không phải, tất cả chỉ là tưởng tượng.

Một ngày cậu nói

"Hãy cho tớ biết Vân thích gì, tớ sẽ mua tặng cậu ấy nhân ngày sinh nhật. Cậu biết không? Tớ đã thích Vân từ rất lâu. Cảm ơn Hà, tớ sẽ luôn biết ơn nếu sau này chúng tớ thành đôi!"

Rồi bọn họ yêu nhau. Lên đại học, cô gái nhà nghèo quyết tâm thi đỗ đại học X, trường đại học có điểm số cao nhất để có thể tách biệt với cô bạn nhà giàu kia, cô nghĩ đơn giản cô ta học dốt như vậy sao có thể vào đại học X? Nhưng không, ông bố giàu có của cô ta đã chi một khoản tiền lớn chạy cho cô ta vào đại học. Cô ta nói "

Thế là chúng ta lại được học cùng nhau!

" AI MUỐN? AI MUỐN CHỨ?"

"Cậu...cậu..." tôi lắp bắp.

"Thế rồi cậu có nhớ năm mẹ cậu suy thận phải tìm người ghép không?" Hà cười nhạt nhìn tôi

"Khi đó thấy bố cậu đã đến nhà tớ tìm mẹ tôi, đưa ra yêu cầu hiến thận vì bệnh viện cho bố cậu biết mẹ tôi thuộc nhóm máu AB Rh âm. Bố cậu trả 100.000\$. Người giàu sướng thật, chỉ cần có tiền..."

"Sau khi hiến thận, sức khoẻ của mẹ tôi yếu đi, 2 năm sau bà mất..."

"Đó cũng đâu phải lỗi của tôi?"

Tôi điên tiết gào lên "Cậu bắt tôi đến đây làm gì?"

"Nó nói, sẽ cho tôi tất cả những gì tôi muốn. Tiền bạc, quyền lực, chỉ cần đẩy cậu và mẹ cậu vào con đường chết... ha ha ha... " tiếng cười của Hà khiến tôi dựng tóc gáy.

Mẹ tôi? Mẹ tôi ư?

"Đừng hòng động vào mẹ tao..." tôi gào lên.

Cô ta vì tiền bạc, quyền lực, vì sự ganh ghét đố kỵ với tôi mà bắt tay với Đồng Trinh Ngải làm hại tôi sao? Độc ác...quá độc ác..

"Có một món quà cho cậu đây!" Hà cười cười

"Vào đi!"Cánh cửa được mở ra.

Tôi thấy Dịu đẩy một chiếc xe lăn chở một người đàn bà gầy yếu đang gục đầu xuống, trên lòng bà còn đặt một chậu cây có độc một bông hoa đỏ.

Là mẹ tôi!

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 17: Đốt.Đốt Đi.

"Mẹ ơi...mẹ ơi...xin các người thả mẹ tôi ra..." tôi nức nở khóc

"Các người làm gì tôi cũng được, xin thả mẹ tôi ra!"

Dịu phốt lờ tôi, sau khi đẩy mẹ tôi vào phòng thì ôm chậu cây lên lòng, đứng lùì vào trong góc tối mà ánh sáng của bóng điện nhỏ trong phòng không chiếu tới được.

"Dịu...là em phải không? Chị biết gia đình chị đã làm nhiều điều không phải với em nhưng bố chị, dì chị, anh trai chị đã dùng tính mạng để trả giá rồi...xin em tha cho mẹ chị được không? Còn nếu em chưa hài lòng xin hãy giết chị đi, hãy tha cho bà ấy..."

Tôi nhìn vào bóng tối nơi Dịu đang đứng, van nài. Có tiếng người đáp nhưng không phải là Dịu, là giọng của Tươi

"Tất cả chúng mày đều phải chết...gia đình chúng mày đã làm quá nhiều điều thất thức!"

Lại có tiếng nói khác vang lên

"Máu...nhiều máu quá rồi... dừng lại đi..."

kèm theo tiếng khóc ỉ ôi. Dịu muốn dừng lại ư?

"Đồ hèn nhát, mày không thấy vui khi bọn chúng xé xác nhau ư?" - Tiếng của Tươi.

"Tôi đã giết đủ người rồi...tôi muốn dừng lại..."

"Máu tươi...không bao giờ là đủ!" - Tiếng của Tươi.

"Dịu...hãy dừng lại đi đừng để cô ta thao túng nữa, em cũng đâu có muốn giết người mà, phải không?" Tôi như bắt được sự yếu đuối của Dịu, thuyết phục.

"IM LẶNG!" Hà gào lên

"Tươi, hay là Dịu tao không cần biết, nhưng hãy dành cho Vân của chúng ta một món quà đi!"

"Aaaa..." tôi nghe tiếng Dịu gào lên, sau đó im bật thay bằng tiếng của Tươi

"Cùng chơi nào..."

Mẹ tôi bị đẩy vào giữa nhà, Hà vẽ một vòng tròn quanh bà.

"Xin hãy tha cho bà ấy...làm gì tôi thì làm...được không?"- Tôi cố van nài.

"Yên tâm, sẽ đến lượt cậu. Nhưng tôi biết cậu sợ người thân đau đớn hơn là bản thân mình đau đớn.

Tươi trong thân hình xấu xí ôm chậu cây bước tới gần. Nó cầm dao rạch lên vùng trong của cánh tay Dịu, nơi đã có hàng vô số những vết sẹo cũ có - mới có.

Máu tươi chảy ra từ cánh tay khăng khiu rớt xuống bông hoa đỏ thắm. Kỳ lạ bông hoa rung rinh hút hết chất dịch màu đỏ đó, càng thêm đỏ thắm, nồng nặc mùi tanh đến lợm giọng... Tươi lầm bầm gì đó trong miệng, cây Đồng Trinh Ngải như nở bùng lên, những chiếc lá xanh mướt xao động dữ dội.

"Aaaaaa..." tôi nghe tiếng mẹ tôi hét lên, cả cơ thể giãy dựa quần quai đau đớn.

"Mẹ ơi..." tôi gào lên nhưng bị Hà dùng khăn nhét vào mồm.

Nước mắt tôi ướt đầm.

Tươi ôm cây Ngải tiến vào vòng tròn, vừa đi vừa lầm bầm niệm chú. Lúc này mẹ tôi càng giãy giụa dữ dội hơn, trên người bà bắt đầu nổi lên những vết tím đỏ kỳ lạ.

"A...đau quá...đau quá..." mẹ tôi ngã từ trên ghế xuống đất, quần quai.

Từ những vết tím đỏ, làn da bà bị rách toạc ra, hàng chục những con rết chui ra từ những lỗ rách đó. Sau đó mẹ tôi cúi gập người nôn khan, cuối cùng bà móc tay vào họng, lôi ra những mớ tóc dài.

Lôi mãi...lôi mãi...thậm chí họng bà bắt đầu chảy máu, máu lẫn trong mớ tóc, tí tách nhỏ xuống nền đất.

Hà có vẻ sợ hãi, nó lùi về phía góc tường, sắc mặt trắng bệch, nôn khan vài cái. Nó biết Đồng Trinh Ngải tà ác nhưng không hề biết khi trực tiếp nhìn thấy cảnh Ngải hại người lại đáng sợ như vậy.

Trong lúc Tươi đang nguyên rửa, Hà thì hoảng sợ, tôi cô giật đứt dây trói, sau đó lao vào vòng tròn đẩy ngã Tươi, hay là Tươi trong thân xác của Dịu. Nó ngã nhoài ra đất nhưng vẫn ôm chặt cây Ngải trong tay.

"Mẹ ơi...mẹ có làm sao không? Mẹ ơi..." mẹ tôi đã móc được hết đồng tóc trong họng, trên cơ thể bà vẫn là những lỗ thủng bị rết đục khoét ra ngoài, máu tươi còn đang chảy.

Tôi khóc trong bất lực, những kẻ độc ác này...

"Đồ vô dụng, sao mà lại để nó đẩy ngã tao? Nếu Ngải làm sao..."

Tươi đứng bật dậy rít lên âm âm. Nó lại trích máu từ tay sau đó rỏ lên hoa Ngải, lần này nó đợc to thứ thần chú điều khiển Ngải hại người một cách tức giận. Thứ tiếng dân tộc hoặc thứ tiếng tà quái nào đó tôi không hiểu nổi, cũng không biết.

Lần này người đau đớn là tôi. Tôi khuyu gối ngã xuống đất, cả cơ thể đau như có hàng ngàn vết kim châm.

"Aaaa...đau quá...aaaa..." tôi giãy dựa gào thét, trong khi Tươi tiếp tục niệm.

Lần này tôi có thể cảm nhận đợc có hàng ngàn con rết đang bò lồm ngổm dưới da mình, chuẩn bị xé toạc lớp da để chui ra. Thế là hết, cả gia đình tôi sắp đợc đoàn tụ với nhau rồi...

Đúng lúc ấy Tươi ngừng lại, thay vào đó là tiếng của Dị

"Ngừng lại đi, đừng giết người nữa..."

"Cút ngay, đồ hèn nhát!" Tươi thay thế gào lên.

Trong lúc hai đứa bọn nó lục đục nội bộ, tôi cố kéo mẹ tôi ra khỏi vòng tròn. Tôi hiểu đợc người ở trong vòng tròn này sẽ chịu ảnh hưởng trực tiếp của lời nguyện.

Nếu thoát khỏi đây...

Mẹ tôi trong tình trạng nửa sống nửa chết, gần như bất tỉnh, mơ hồ.

Tôi kéo đợc vài bước thì Tươi giật ngược tóc tôi lại cười gằn

"Định trốn à? Không dễ thế đâu..."Nó lại tiếp tục nguyện rửa, lũ rết lại tiếp tục bò dưới da tôi.

Cả cơ thể tôi sắp bị xé toạc.

Choang...Cây Ngải bị ném vỡ.

Từ gốc cây chảy ra những dòng máu tươi, những con rết bò lổm nhổm khắp mặt đất. Dị quỳ xuống, giãy giụa còn điên cuồng hơn cả người bị nguyên rủa.

"Đồ ngu...mày đã xúc phạm Ngải!"

Tôi nghe giọng Tươi khó nhọc gào lên từ cơ thể Dị.

Cuối cùng nó như ngắt đi, một cái bóng trắng mờ mờ bay ra từ người Dị, trở thành một làn khói hoà lẫn vào không gian. Tôi có thể thấy máu chảy từ mắt, mũi, hai tai và miệng Dị. Tôi có thể thấy hơi thở của nó ngày một yếu dần.

"Đốt...đốt đi...sau đó rải tro xuống sông..."

Dị khó nhọc nói sau đó ngừng thở. Tôi lồm cồm bò dậy, khiếp sợ nhìn cây Ngải nằm dưới đất, trong vũng máu tươi cùng hàng chục con rết đang bò.

Đốt.

Phải đốt cây Ngải mới chấm dứt được tất cả chuyện này.

ĐỒNG TRINH NGẢI

Nghiêm Diệu Linh
www.dtv-ebook.com

Phần 18: Kết (Pup)

"Lửa...lửa..."

Tôi vừa lăm bắm vừa kiệt sức tìm mỗi lửa để đốt cây Ngải, chợt bị Hà đẩy ngã.

"Mày còn muốn thế nào? Dịu chết rồi..."

Tôi trừng mắt nhìn nó.

"Mày không được đốt cây Ngải, Dịu chết rồi thì nó là của tao!" Hà gào lên.

Nó chạy tới ôm cây Ngải vào người, nhặt con dao dưới đất lên rạch vào lòng bàn tay để máu chảy vào bông hoa đỏ chót kia. Chậu hoa tuy vỡ nhưng hoa vẫn tươi, đỏ thắm rực rỡ.

"Mày điên à?"

Tôi hoảng sợ nhìn Hà, trông mặt nó có vẻ điên cuồng.

"Xin Ngài hãy ban phép cho con, con sẽ hiến tế máu của mình cho Ngài...xin Ngài..."

Tôi nghe nó lầm rầm khấn, vừa khấn vừa quỳ dập đầu. Cây Ngải xao động cành lá, gió thổi lên, mùi tanh của máu nồng nặc lẫn trong không khí.

"Việc đầu tiên, xin Ngài hãy làm nốt những gì Ngài còn đang dang dở...xin hãy trừng phạt mẹ con độc ác kia. Cả cuộc đời gia đình chúng đã

tham ô, tham những bao nhiêu tiền của, sống trong nhung lụa bằng tiền mồ hôi nước mắt của bao nhiêu con người. Để rồi chúng giàu có cũng là lúc chúng hại người..."

Hà gằn giọng như tuyên án tôi, nó ôm chặt gốc Đồng Trinh Ngải vào ngực, đất hòa huyết cùng máu dính nhem nhuốc trên tay nó.

"Không...mày nói bậy, bố mẹ tao không tham những..." tôi hoảng sợ lắc đầu.

"Không tham những mà có nhiều tiền như vậy ư? Vân, mày có bao giờ tự hỏi tiền của nhà mày do đâu mà ra không? Mày có bao giờ tự hỏi vì sao khổ đau lại đến với gia đình mình như vậy không? Phúc đức tại mầu..."

Hà cười khẩy "Bố mày cưỡng hiếp, giết người, tham những hối lộ, có đáng chết không? Anh mày là đồng phạm, mẹ mày cũng là đồng phạm. Chưa kể anh mày đã hạ nhục uy tín, danh dự con người ta thế nào? Khổ đau của tất cả những người đó đã dồn thành oán niệm, thù hận khiến cả gia đình mày phải chịu tất cả nghiệp báo này. Nếu gia đình mày vô tội, liệu có thể xảy ra những việc ấy hay không? Mày là con của họ, bố mẹ sống sao thì con hưởng vậy, đừng nghĩ mình vô tội!"

"Không...không..." tôi lắc đầu, nước mắt ướt đầm mặt, không thể chấp nhận được sự thật gia đình tôi sống đã quá thất đức, đến bây giờ chúng tôi gặp nạn này cũng đâu có gì oan uổng?

"Cầu xin Ngài, hãy trừng phạt những kẻ ác này..." Hà gào lên.

Tôi khuyu đầu gối xuống đất, cả cơ thể đau như lửa đốt

"Aaaa..."

Phía bên kia mẹ tôi đã bất tỉnh một lúc lại đau đớn đến tỉnh lại, bắt đầu tự cào cấu mình.

"Mẹ ơi..." mắt tôi nhoè đi.

Họ đã từng làm điều ác, đã từng tham lam, nhưng họ là người thân của tôi. Nhìn họ đau, tôi cũng đau đớn vô cùng. Trên da tôi bắt đầu xuất hiện những chấm đỏ tím, dưới lớp da mỏng manh tựa như có hàng ngàn con rết đang bò.

"Aaaa..." Lúc tôi hét lên cũng là lúc trên cánh tay, đùi, ngực, bụng bắt đầu toạc ra, những con rết từ bên trong nhúc nhúc trườn ra ngoài, mang theo máu thịt của tôi...

Đau....

Sẽ chẳng có ngòi bút nào tả được nỗi đau này, nhưng sợ hãi và ghê tởm, cùng tuyệt vọng nhấn chìm tôi xuống vực. Lúc này, tôi chẳng còn nữa ý chí muốn sống.

"THẢ CÂY NGÀI XUỐNG ĐẤT!"

Lúc tôi tưởng mình sẽ chết, bỗng có tiếng quen thuộc của bà đồng vang lên. Tôi ngẩng lên nhìn, thấy bà đồng vừa lao vào phòng, trên tay là bình bươm xăng và bật lửa

"Cô thả cây ngài ra, tôi sẽ thiêu huỷ nó!"

"Không...không thể thiêu huỷ, tôi và Ngài là một!"

Hà thụt lùi 1 bước, ôm chặt gốc cây trong tay.

"THẢ RA, KHÔNG TÔI SẼ THIÊU CẢ CÔ ĐẤY!"

Hà lắc đầu, ánh mắt có phần man dại

"KHÔNG!"

Tôi nhìn bọn họ tranh cãi, cố gắng gượng đứng dậy, ném những con rết còn mắc trên người mình bằng sự kinh tởm lẫn ghê sợ, bước tới chỗ Hà giằng lấy cây Ngải. Chúng tôi giằng co nhau, dĩ nhiên tôi yếu hơn Hà nhưng việc ôm một gốc cây không có chậu lại nhầy nhựa máu là rất khó. Tôi ném văng gốc cây xuống đất, một tay kia giữ Hà, gào lên

"ĐỐT NÓ ĐI!"

Bà đồng nhanh chóng phun xăng lên nó rồi bật lửa

"KHÔNG!"

Hà đang bị tôi giữ trong ngực liền gào lên.

Tôi thả nó ra, kinh hoàng lùi vào góc tường.

Khi cây Ngải bị thiêu cũng là lúc Hà vật vã trên nền đất. Nó đau đớn như người bị thiêu sống dù trên người không có một tia lửa nào.

"Cô ta đang bị chính thứ mình vừa gắn kết linh hồn phản phệ..."

Bà đồng tiến tới cạnh đỡ tôi, lắc đầu

"Đồng Trinh Ngải đánh vào lòng tham, sự hận thù của con người..."

Hà vẫn tiếp tục lăn lộn như bị thiêu sống trên đất. Cho đến khi Đồng Trinh Ngải cháy hoàn toàn, chỉ là một đống tro tàn, Hà cũng ngừng giãy dụa. Nó thở hắt ra một tiếng và bỗng

PHỤT!!!

Cả người nó vỡ vụn thành trăm nghìn miếng thịt. Từ đống máu thịt nhầy nhựa của Hà, tôi có thể thấy hàng trăm hàng nghìn con rết tủa ra 4 phía...

Khung cảnh ghê sợ đến mức tôi thì gặp người nôn oẹ, bà đồng bạo gan đến thế còn phải nôn khan một lúc. Sau khi nôn một trận đã đời, tôi chạy lại đỡ mẹ tôi.

Bà thờ rất yếu, tôi phải đưa bà đến bệnh viện...

8 tháng sau vụ việc ngày hôm ấy.

Mẹ tôi đã hồi phục sức khoẻ, nhưng cũng là ngày bà chính thức rũ bỏ hồng trần, bước chân vào cửa Phật thành tâm sám hối cho lòng tham và những sai lầm trước đây của bản thân, của chồng, con mình...

Mẹ giao hết tài sản cho tôi, còn tôi mang 8 phần tài sản đó đi làm từ thiện, hy vọng có thể chuộc bớt lỗi lầm trong quá khứ của gia đình tôi. Sự việc tuy đã trôi qua nhưng vẫn mãi đọng lại, tở như những vết sẹo do bị hàng chục con rết xé da chui ra trên người tôi, tở như nỗi sợ hãi với tất cả các loài động vật dài dài có nhiều chân, tở như tôi sợ những bông hoa đỏ...

Ngày hôm ấy.....

Hà đã dùng máy của tôi liên lạc với điều dưỡng đang chăm sóc mẹ tôi lừa cô ấy, sau đó đưa bà tới nhà kho nơi giam giữ tôi.

Ngày hôm ấy....

3h sáng...

Bà đồng mở điện thoại thì thấy tin nhắn của tôi, ngay lập tức tới khu nhà trọ nhưng không thấy cả tôi, Hà lẫn Dịu.

Goi cho tôi thì không được. Rất may bà có người quen làm bên viễn thông, nhờ định vị sim điện thoại của tôi, liền phát hiện ra điểm Hà giam giữ tôi và đến giúp đỡ...

Có lẽ số tôi và mẹ chưa phải chết.Có lẽ ông trời còn để cho chúng tôi một cơ hội sửa chữa lỗi lầm?

Đồng Trinh Ngải - mỗi lần nghĩ tới cái tên này tôi lại thấy rùng mình.

Nhưng thật may, tất cả đã kết thúc rồi!

**** Các bạn followers để đọc chương ngoại truyện nhé...

PS: Vì nhiều bạn hỏi mình sao follow rồi mà vẫn không đọc tiếp được. Cái này là do wappad mình cũng ko rõ nhưng nếu bạn ko đọc được thì nên tắt wappad đi và mở lại hoặc đăng xuất rồi đăng nhập lại sẽ đọc được nhé!
Cảm ơn các bạn đã ủng hộ chế! <3

Table of Contents

Mục lục

Phần 1: Bị Dồn Ép Vào Bước Đường Cùng

Phần 2: Luyện Ngải Trả Thù

Phần 3: Cái Chết Của Bồ Tô

Phần 4: Trích Đoạn Về Ông Văn

Phần 5: Bồ Con Thích Phụ Nữ Có Một Bộ Tóc Đẹp!

Phần 6: Sợ Rằng Chẳng Ai Giúp Được

Phần 7: Chết Không Nhắm Mắt

Phần 8: Từng Người Một Sẽ Chết Trong Đau Đớn.

Phần 9: Cầu Cứu

Phần 10: Tìm Dị

Phần 11: Chuyện Nhà Bà Phú

Phần 12: Những Con Ác Mộng Kéo Dài

Phần 13: Đêm Cuối Cùng

Phần 14: Sàn Nhà Kho.

Phần 15: Bùa Khóa Vong

Phần 16: Sẽ Cho Tôi Tất Cả Những Gì Tôi Muốn

Phần 17: Đốt.Đốt Đi.

Phần 18: Kết (Pup).